

ΜΑΓΙΑΚΟΒΣΚΗ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΟΓΔΩΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΟΣΗ
ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ

ΣΥΓΓΝΕΦΟ ΜΕ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ

ΤΕΤΡΑΠΤΥΧΟ

(*Ἀποσπάσματα*)

Σ' *ἑσένα Διλή*

Πρόλογος

Τὴ σκέψη σας πού νείρεται
πάνω στὸ πλαδαρὸ μυαλό σας
σάμπως ξυγκόθρεφτος λακὲς
σ' ἓνα ντιθάνι λυγῆισμένο,
ἐγὼ θὰ τὴν τσιγκλάω
ἐπάνω στὸ ματόθρεχτο κομμάτι τῆς καρδιάς μου
φαρμακερὸς κι ἀγροῖκος πάντα
ὡς νὰ χορτάσω χλευασμό.

Ἐγὼ δὲν ἔχω οὐδὲ μὴν ἄσπρη τρίχα στὴν ψυχὴ μου
κι οὐδὲ σταγόνα γεροντίστικῆς εὐγένειας.
Μὲ τὴν τραχειὰ κραυγὴ μου κεραυνώνοντας τὸν κόσμο,
ὠραῖος τραβάω, τραβάω,
εἰκοσιδυὸ χρονῶ λεβέντης.

Ἐσεῖς οἱ ἄθροί!..

Ἐπάνω στὰ βιολιὰ ξαπλώνετε τὸν ἔρωτα.

Ἐπάνω στὰ ταμποῦρα ὁ ἄξεστος τὸν ἔρωτα ξαπλώνει.

Ὅμως ἑσεῖς,

θὰ τὸ μπορούσατε ποτὲ καθὼς ἐγὼ,

τὸν ἑαυτὸ σας νὰ γυρίσετε τὰ μέσα του ὄξω,

ἔτσι πού νὰ γενεῖτε δλάκεροι ἓνα στόμα;

Ἐλάτε νὰ σᾶς δασκαλέψω,

ἑσᾶς τὴ μπατιστένια ἀπ' τὸ σαλόني,

ἑσᾶς τὴν ἄφογον ὑπέλληλο τῆς κοινωνίας τῶν ἀγγέλων

κ' ἑσᾶς πού ξεφυλλίζετε ἤρεμα - ἤρεμα τὰ χεῖλη σας

σὰ μιὰ μαγεύρισα πού ξεφυλλίζει τις σελίδες τοῦ οδηγοῦ
μαγειρικής.

Θέλετε —

θᾶμαι ἀκέριος ὄλο κρέας, λυσσασμένος,
— κι ἀλλάζοντας ἀπόχρωση σὰν οὐρανός —

θέλετε —

θᾶμαι ἢ ἄχραντη εὐγένεια
— ὄχι ἄντρας πιά, μὰ σύγγεφο μὲ παντελόνια.

.

I

Νομίζετε ἴσως πὼς παραμιλάει ὁ πυρετός;

Ἔγινε.

Ἔγινε στὴν Ὀντέσσα.

«Θᾶρθω στὶς τέσσερις», εἶπε ἡ Μαρία.

Ὅχτὼ

Ἐννέα

Δέκα

Νά και τὸ βράδι
ἔφυγε ἀπ' τὸ παράθυρο
μὲς στ' ἀνατρίχιασμα τῆς νύχτας
κατσοφιασμένο
δεκεμβριανό.

Πίσω ἀπ' τὴν ἑξαοβαλωμένη πλάτη
χλιμιντρᾶν χαχανίζουν τὰ πολύφωτα.

.

Και νά τεράστιος
καμπουριάζω στὸ παράθυρο
λυώνοντας μὲ τὸ κούτελο τὸ τζάμι.

.

Ἀκόμα, ἀκόμα,
μὲ τὸ πρόσωπο ζουληγμένο
πάνω στὸ βλογοιοκομμένο πρόσωπο τῆς βροχῆς,
περιμένω

πιτσιλισμένος ἀπ' τὸν κεραυνὸ
τῶν παφλασμῶν τῆς πολιτείας.

Τὸ μεσονύχτι
σειώντας τὸ γυμνὸ μαχαίρι του,
ἔφτασε,
τὸν ἔσφαξε.
Πετάχτε τον.

*Ἐπεσε κ' ἡ δωδέκατη ὥρα
σάμπως κεφάλι ἐκτελεσμένου ἀπ' τὸ ἰκρίωμα.

.

*Ἀξαφνα
οἱ πόρτες τρίζουν
σὰ νὰ χτυπᾶνε ἀπὸ τὸ κρῦο τὰ δόντια τῆς εἰσόδου.

Μπήκες ἐσύ,
ἀπότομα σὰν ἓνα «πάρ' το»
εασανίζοντας τὸ σεβρὸ τοῦ γαντιοῦ σου
κ' εἶπες:
«Ἐέρετε —
παντρεύομαι».
Τί νὰ γίνει, παντρευτεῖτε.
Δὲν πειράζει.
Θὰ κάνω κουράγιο.
Βλέπετε — τί ἤρεμος πού εἶμαι!
Σὰν τὸ σφυγμὸ
ἐνὸς νεκροῦ.

.

Πάλι ἐρωτευμένος θὰ ριχτῶ στὸ γλεντοκόπι,
πυρπολώντας τὸ τόξο τῶν φρυδιῶν μου.
Τί νὰ γίνει;
Καί σ' ἓνα σπίτι καμένο
ζοῦνε καμιὰ φορὰ ἄστεγοι ἀλήτες.

.

*Ἄλό, ἀλό!
Ποιὸς ἐκεῖ;

Ἄ ἐσὺ μητέρα,
 Μητέρα,
 ὁ γιός σας εἶναι ἑξαίσια ἄρρωστος.
 Μητέρα!
 Πάσχει ἀπὸ πυρκαϊὰ καρδιάς.
 Πίστε στίς ἀδελφές, τὴ Λιούντα καὶ τὴν Ὀλια,
 δὲν ἔχει πιὰ ποῦ ν' ἀπαγγιάσει.
 Κάθε λέξη,
 ἀκόμα κ' ἓνα ἄστετο
 ποῦ φτύνει ἀπ' τὸ καφαλιασμένο στόμα του,
 πετάγεται ὅζω σὰν πύρρη γδυτὴ
 ἀπὸνα μπορντέλο ποῦπιασε φωτιά.

.

Στὸ πρόσωπο ποῦ ἀκόμα καίγεται,
 ἀπ' τὴ σκισμάδα τῶν χειλιῶν,
 ἓνα μικρὸ - μικρὸ φιλιὸ ἀπανθρακωμένο
 προβαίνει νὰ ριχτεῖ στὸ δρόμο.
 Μητέρα.
 Δὲ μπορῶ νὰ τραγουδήσω.
 Στὸ παρεκκλήσι τῆς καρδιάς μου
 τὰ ψαλτήρια καίγονται.

.

Στεροὴ κραυγὴ —
 κάνε τουλάχιστον ἐσύ,
 μὲς ἀπ' τὴ φλόγα ποῦ σὲ καίει,
 ν' ἀντιλαλήσει ὁ στεναγμός σου
 στοὺς αἰῶνες!

II

Δοξᾶστε με.
 Δὲν εἶμαι ταῖρι ἐγὼ τῶν ἰσχυρῶν.
 Ἐγὼ ἐπάνω σ' ὄλα ποῦ ἔχουν γίνει
 ἐξῆς «μηδέν».

.

Ἐτοῦτοι
 τσαγκρουνώνοντας ρίμες στὸ βισλί τους.

βράζουν ξρωτες κι ἀηδόνια
 γιὰ νὰ ἐγάλουν δυὸ δάχτυλα ζουμί.
 Ἐνῶ ὁ δρόμος
 εἰχως γλώσσα κουλουριάζεται.
 Δὲν ἔχει μὲ τί νὰ φωνάζει.
 Δὲν ἔχει μὲ τί νὰ μιλήσει.

• • • • •
 Ὁ δρόμος
 στριμώχνει σιωπηλὰ τὰ θάσανά του.
 Ἡ φωνή του
 σὲν κόκκαλο ψαριοῦ στὸ λαρύγγι του.

Ἡ πολιτεία ἀμπάρωσε τὸ δρόμο μὲ σκοτάδι.

Καὶ στὸ στόμα
 σαπίζουν τὰ μικρὰ πτώματα
 τῶν πεθαμένων λέξεων,
 καὶ δυὸ μονάχα ζοῦν
 χοντραίνοντας,
 «τσογλάνι»,
 καὶ μιὰ ἄλλη ἀκόμα,
 θαρρῶ:
 «ψωμί».

Οἱ ποιητὲς
 ποὺ μούλιασαν στὰ κλύματα καὶ στ' ἀναφυλλητὰ
 λακῆσαν ἀπ' τὸ δρόμο
 τινάζοντας ἀκατάδεχτα τὰ τσουλούφια τους.
 «Πῶς μὲ δυὸ τέτοιες λέξεις
 νὰ τραγουδήσεις
 τὴν δεσποινίδα
 καὶ τὸν ξρωτα
 καὶ τὸ τριανταφυλλάκι μὲ τίς ὄροσσταλίδες;»

Καὶ πίσω ἀπὸ τοὺς ποιητὲς
 τρέχουν τὰ πλήθη τοῦ δρόμου:
 Φοιτητὲς,
 πόρνες,
 ἐργολάβοι.

• • • • •

Ἄκουστε!

Κάνει τὸ κήρυγμά του
 μὲ βογγητὰ κι οὐρλιαγμάτα
 ὁ σύγχρονος φωνακλῆς Ζαρατούστρας.

Ἔμεῖς

μὲ πρόσωπο σὰν ἀγουροξυπηνημένο σεντόνι,
 μὲ χεῖλια κρεμασμένα σὰν πολύφωτα,

Ἔμεῖς

οἱ κατάδικοι τῆς πολιτείας τῶν λεπτῶν,
 ὅπου ἡ βρώμα κι ὁ χρυσὸς γαγγραίνιασαν τὴ λέπρα,

Ἔμεῖς,

εἴμαστε πιδ καθάριοι κι ἀπ' τὸ κρῦσταλλο τῆς Βενετιᾶς
 ποὺ τὸ ξεπλύνανε μαζὶ κ' οἱ θάλασσες κι ὁ ἥλιος.
 Στὰ παλιά μας παπούτσια κι ἀν δὲ θρῖσκονται
 στοὺς Ὀμηροὺς καὶ στοὺς Ὀβίδιους
 ἀνθρώποι σὰν καὶ μᾶς,
 βλογιοκομμένοι ἀπ' τὴν καπνιά.

Ἔμεῖς,

καθένας ἀπὸ μᾶς,
 κρατᾶμε μέσα στὴ γροθιά μας
 τοὺς κινήτριους ἱμάντες τοῦ σύμπαντος.

.

Ἐγὼ ποὺ ἡ σύγχρονη γενιὰ μοῦ γέλασε κατάμουτρα,
 διακρίνω αὐτὸν ποὺ φτάνει μὲς ἀπ' τὴς ὀροσειρῆς τοῦ χρόνου,
 διακρίνω αὐτὸν ποὺ κανένας δὲ βλέπει.

Ἐκεῖ ποὺ τ' ἀνθρώπινο βλέμμα τσακίζεται ἀνήμπορο,
 βλέπω νὰ καταφθάνει
 τῶν πεινασμένων στρατηλάτης,
 φορώντας τὸ ἀκάνθινο στεφάνι τῆς ἐπανάστασης
 τὸ 1916.

Κι ἀνάμεσό σας εἶμαι ἐγὼ

ὁ Πρόδρομός του,

κ' εἶμαι ὅπου βρίσκεται κι ὁ πόνος, πάντοτε παντοῦ

Πάνω σὲ κάθε μιὰ σταλαματιὰ τοῦ νέφους τῶν δακρῶν
ἔχω σταυρωθεῖ.

Τίποτα πιά δὲν εἶναι γιὰ συγγνώμη.

Κι δταν
τὸν ἐρχομὸ του διαλαλώντας
ἀνταριασμένοι
θὰ θγεῖτε νὰ δεχτεῖτε τὸν Σωτήρα,
ἐγὼ γιὰ σᾶς
θὰ ξερριζώσω τὴν καρδιά μου
θὰ τὴν ποδοπατήσω
κ' ἔτσι μεγαλωμένη
καὶ καταματωμένη
θὰ σᾶς τὴ δώσω γιὰ σημαία.

III

Σήμερα πρέπει
μὲ τὴ βαρειά
ν' ἀποτυπώνεσαι στὸ καύκαλο τοῦ κόσμου.
Ἔσεῖς ποὺ μοναχὰ μιὰν ἐγνοίαν ἔχετε:
«εἶναι τάχα ὁ χορὸς μου κομψός;»
κοιτᾶχτε πῶς διασκεδάζω
ἐγὼ —
ὁ χαρτοκλέφτης κι ὁ ρουφιάνος
τῆς πλατείας.

Ἄπὸ σᾶς
ποὺ χρόνια τώρα παπαριάζετε στὸν ἔρωτα
ἐγὼ θὰ χωρίσω τὰ τσανάκια μου
τὸν ἥλιο θάζοντας μονόελο
στ' ὀρθάνοιχτό μου μάτι.
Μ' ἀπίθανο ρούχο ντυμένος
θὰ βαδίσω στὴ γῆς
καὶ μπροστά μου δεμένον μ' ἄλυσίδα
θὰ κρατάω σὰ σκυλλὶ τὸν Ναπολέοντα.

.

Ἔϊ, σεῖς ποὺ σουλατσέρνετε,

Εγάλτε τὰ χέρια ἀπὸ τὶς τσέπες.
 Πάρτε μαχαίρι, πέτρα, μπόμπα,
 κι ἂν εἶν' κανεὶς σας δίχως χέρια
 νάρθει νὰ χτυπηθεῖ μὲ κουτουλιές.

.

Στὸν οὐρανό, σὰ Μαρσεγιέζα κόκκινη,
 σφαδάζει ψοφώντας ἢ δόση.
 "Όλα πιὰ εἶναι μιὰ τρέλλα.

.

Μαρία, Μαρία, Μαρία.
 "Άσε με νᾶμπω Μαρία,
 Δὲ μπορῶ ἔξω στοὺς δρόμους.
 Μαρία τὸ βλέπεις —
 ποὺ ἀνάμεσα στὰ δόντια μου κρατῶ
 — πάλι —
 τὸ μπαγιότιχο φωμάκι
 ἀπ' τὸ χτεσινὸ σου χᾶδι.

Μαρία. "Άνοιξε. Πονᾶω.

Βλέπεις —
 μὲς στὰ μάτια μου μπήχτηκαν
 οἱ καρφίτσες τῶν γυναικείων καπέλων.

Μαρία,
 Φοδᾶμαι μὴν ξεχάσω τ' ὄνομά σου,
 ἔπως φοδᾶται μὴν ξεχάσει ὁ ποιητῆς
 μιὰ λέξη ποὺ γεννήθηκε
 στὶς ὠδίνες τῆς νύχτας
 μιὰ λέξη μεγάλη σὰν τὸ Θεό.

Δὲ θέλεις Μαρία; Δὲ θέλεις;

Λοιπὸν θὰ ξαναπάρω πάλι
 σκυφτὸς καὶ σκοτεινὸς τὴν καρδιά μου
 ποτισμένη μὲ δάκρυ
 γιὰ νὰ τὴν κουβαλήσω
 σὰν τὸ σκυλι ποὺ κουβαλάει
 στὴν τρύπα του

τὸ πόδι του ποὺ τοῦκοψε τὸ τραῖνο.

Χίλιες φορές θὰ στροβιλίσαι ὁ ἥλιος
 σὲ χορὸ τῆ γῆς,
 ὅπως ἡ Ἑρωδιὰδα
 τὴν κεφαλὴ τοῦ Βαπτιστῆ.
 Κι ὅταν τὰ χρόνια μου
 τὰ χορέψει ὡς τὸ τέλος,
 μ' ἑκατομμύρια στάλες αἶμα
 θάχουν στρωθεῖ τὰ χνάρια μου στὸ δρόμο
 ὡς τὸ κατώφλι τοῦ Πατέρα.

Παραμερίστε.
 Δὲ θὰ μοῦ φράξετε τὸ δρόμο.

Κοιτᾶχτε —
 ἀποκεφάλισαν ξανὰ τ' ἀστέρια —
 ματωμένος οὐρανὸς σὰ σφαγεῖο.
 Ἔϊ, ἐσύ! Οὐρανέ!
 Βγάλ' τὸ καπέλο σου.
 Ἐγὼ περνᾶω.

Ἦσυχία!
 Κοιμᾶται ἡ οἰκουμένη
 ἀκουμπώντας τὸ τεράστιο αὐτῆ της
 πάνω στὸ χέρι της τὸ ἐλόστικτο
 ἀπ' τὰ τοιμπούρια τῶν ἄστρον.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ

(*Ἄποσπασμα*)

Μπορεῖ
νὰ μὴν ἀπομένει
κανένα χρῶμα πιά
στο χρόνο - χαμαιλέοντα;
Ἄκόμα ἓνα τίναγμα
καὶ πάλι θὰ πέσει
ἄκαμπτος, δίχως πνοή;

Μπορεῖ
ἀπ' τοὺς καπνοὺς καὶ τοὺς πολέμους φλομωμένη
ἡ γῆς
νὰ μὴν ξανασηκώσει τὸ κεφάλι της;

Μπορεῖ...
Ἦχι,
αὐτὸ δὲ μπορεῖ!
Αὔριο-μεθαῦριο τὰ περιδινούμενα νερά τῶν σκέψεων θὰ κρουσταλλιάσουνε
αὔριο - μεθαῦριο θάϊδει τὴν πορφύρα ποὺ ἀναδρύζει ἀπὸ τὰ σώματα.
Πάνω ἀπ' τ' ἀφηνιασμένα της μαλλιά θὰ συστρέψει τὰ χέρια της
στενάζοντας:
«Θεέ μου,
τί ἔχω κάνει!»
Ἦχι, λοιπόν, ἔχι,
αὐτὸ δὲ μπορεῖ.

Στήθος,
τσάκισε τὴ χιονοστιβάδα τῆς ἀπελπισίας,
φαχούλευε καὶ ψαῦε μέσα στὴ μελλοντικὴ εὐτυχία.
Κοιτᾶχτε,
ἂν θέλετε,
ἀπ' τὸ δεξιὸ μου μάτι
κάνω νὰ βγει

Ένα δλάκερο δάσος λουλούδια!
 *Όνειρα, πολλαπλασιάστε τὰ παράξενα πουλιά σας.
 Κεφάλι,
 ἀναστρέψου ἀπὸ ἐνθουσιασμό καὶ περηφάνεια.
 Μυαλό μου,
 χαρωπὲ καὶ σοφῶ
 οἰκοδόμη,
 χτίζε πολιτείες!

Πρὸς ἐκείνους
 ποὺ τρίζουν ἀκόμη τὰ δόντια τους
 ἀπὸ δρογγή,
 φτάνω
 δλόκληρος μὲς στὴν αὐγὴ τῶν φωτεινῶν ματιῶν μου.
 Γῆ,
 ὀρθώσου σὲ χιλιάδες Λαζάρους
 στολισμένους τίς λάμπεις τῶν ἀμφίων.

Κι ὦ χαρὰ
 χαρὰ! —
 Ἄνάμεσα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς
 διακρίνω
 τὸ φέγγος τῶν προσώπων.
 Καὶ νά, μισανόγοντας τὰ νεκρωμένα μάτια της
 ἀνασηκώνεται
 ἡ Γαλιλία πρώτη.
 Μὲς στὸ χορτάρι κρύβει τὸ σκισμένο της πλευρό.

Μιὰ-μιὰ οἱ ὄρσοιρές,
 τινάζοντας πέρα τὸ φορτίο τῶν κανονιῶν,
 ὀρθώνουν τίς καμποῦρες τους
 πλένοντας μὲς στὸν οὐρανὸ τ' ἄσπρα, αἱματόδρεχτα μαλλιά τους,
 οἱ Ἄλπεις,
 τὰ Βαλκάνια,
 ὁ Καύκασος,
 τὰ Καρπάθια.

Καὶ πάνω τους,
 ἀκόμα πιδ ψηλά,

δυὸ γίγαντες.

Ὁ ἓνας σηκώνει τὸ κορμί του φλωροκαπνισμένο
παρακαλώντας:

«Ἔλα πιδ κοντά!

σέ σένα ἀνηφορίζω μὲ τὴν κοίτη μου ὀργωμένη ἀπὸ τὶς βόμβες».

Εἶναι ὁ Ρῆνος

ποὺ γλείφει μὲ τὰ μουσκεμένα χεῖλη του

τὸ κεφάλι τοῦ Δρούναβη πετσοκομμένο ἀπ' τὰ τορπιλλοβόλα.

Ἔως τὶς ἀποικίες, ποὺ τῶχαν σκάσει πίσω ἀπ' τὰ Σινικὰ τεῖχη

ἕως τὶς ἄμμους ὅπου χάθηκε ἡ Περσία,

ἢ κάθε πολιτεία

ποὺ οὐρλιαζε

ἀνασαίνοντας θάνατο,

τώρα φωταγωγεῖται.

Μουρμουρητά.

Ὅλη ἡ γῆς

ξεσφίγγει τὰ μελανιασμένα χεῖλη της.

Πιδ δυνατά.

Σὰν κραυγὴ καταιγίδας

κοχλίζει:

«Ὀρκιστεῖτε το

πὼς πιδ δὲ θὰ θερῖστε κανέναν!»

Καὶ ἰδοὺ ποὺ ὀρθώνονται ἀπ' τοὺς τύμβους

ὅστ' ἀγεγυμνωμένα, καὶ μὲ σάρκα περιβάλλονται.

Ἔχετε δεῖ

κομμένα πόδια

νὰ ζητᾶνε

τοὺς ἀφέντες τους,

κομμένα κεφάλια νὰ τοὺς καλοῦν μὲ τ' ὄνομά τους;

Δέστε,

ἐκεῖνα τὰ μαλλιά τ' ἀποσπασμένα μαζὶ μὲ τὸ δέριμα

πηδοῦν καὶ πάλι στὸ κρανίο ποὺ κουτσοουρεύτηκε,

τὰ πόδια τρέχουν μόνα τους

καὶ νάτα, ἐλοζώντανά, στὴ θέση τους, κάτω ἀπ' αὐτόν.

Ἀπὸ τὰ τρισδαθα τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὠκεανῶν,

σῶροι οἱ πνιγμένοι, ζωντανεύοντας,

πλέουν μ' άνοιχτά πανιά.

Ήλιε !

Ζέστανέ τους μέσα στις φουχτες σου,
γλείψε τ' μάτια τους με τή γλώσσα τών άκτίνων.

Γέριξε χρένε,

ρυτιδισμένε,

σου γελᾶμε κατάμουτρα !

Γεροί κι άνέπαφοι θά έπιστρέψουμε στα σπίτια μας !

Τότε,

πάνω άπ' τούς Ρώσους,

τούς Βουλγάρους,

τούς Γερμανούς,

τούς Ίουδαίους,

πάνω άπ' όλους,

έπάνω στην στεριά τών ουρανών

πορφυρωμένη από τις πυρκαϊές,

λουρίδα τή λουρίδα

έφτά χιλιάδες χρώματα άστραφτοκοπήσανε

άπὲ χιλιάδες διαφορετικά ούράνια τόξα.

Πάνω άπ' τ' άπομεινάκια τών λαών,

πάνω άπ' τ' σκόρπια πλήθη,

κατρακύλησε

ὁ αντίλαλος τοῦ σαστισμένου :

« Ά - α !... »

Μιά τέτοια μέρα άνοιχτηκε

πού ἔλα τ' άπαρμύθια τοῦ Ήαντερσεν

άρχισανε νά μπουσουλᾶν γύρω στα πόδια της

σάμπως νιογέννητα σκυλάκια.

Τώρα, ετι πού μπορείς νά τὸ πιστέψεις

πώς εἶταν δυνατό νάχω βαδίσει

σκοτεινός

ψάχνοντας με τ' άδάχτυλα

μέσα σ' έ σούρουπα δρομίσκων.

Σήμερα

μιά κοπελίτσα - σταγονίτσα

στο νύχι τοῦ μικροῦ δαχτύλου της

έχει πιότερον ήλιο

ἀπ' ὅσον εἶχε πρὶν ἢ γῆϊνη σφαῖρα δλάκερη.

Ὁ ἄνθρωπος
 μὲ τὰ μεγάλα μάτια του ἀγκαλιάζει ὅλη τὴ γῆ.
 Μεγαλώνει,
 ὡς τὰ βουνὰ ἔχει φτάσει τὸ κεφάλι του.
 Καὶ τοῦτος ὁ μικρὸς
 μὲς στὴν καινούργια φορεσιά του
 — μὲς στὴ λευτεριά του —
 εἶναι αὐστηρὸς κι ἀκόμη λίγο ἀστείος
 ἀπὸ τὴν περηφάνεια του.

Ὅπως οἱ ἱερεῖς
 προχωροῦν μὲ τ' ἅγιο δισκοπότηρο
 γιὰ νὰ θυμίσουνε τὸ ἐξίλαστήριο δράμα
 ἔτσι κ' ἡ κάθε χώρα
 προχωρεῖ μὲ τὰ δῶρα της πρὸς τὸν ἄνθρωπο

«Δάβε.»

«Ἀπ' τὴν ἀσύνορην Ἀμερικὴ σοῦ φέρνω τὴν ἰσχύ,
 τὴ δύναμη τῶν μηχανῶν!»

«Ἐγὼ ἢ Ἰταλία,
 δίνω τίς χλιαρὲς νύχτες τῆς Νάπολης.
 Αὐτὸς ποὺ ἀσφυκτιᾷ ἄς ἀεριστεῖ
 μὲ τὰ φαρδιά τῶν φοινικόδεκτρων ριπίδια.»

«Ἐσὺ ποὺ ξεπαγιάζεις ἀπ' τὸ κρύο τοῦ Βορρᾶ,
 σὲ σένανε τῆς Ἀφρικῆς ὁ ἥλιος.»

«Ἐσὺ ποὺ καίγεις ἀπ' τῆς Ἀφρικῆς τὸν ἥλιο,
 γιὰ σένα
 μὲ τὰ χιόνια του
 κατηφοράει ἀπ' τὰ ὄρη τὸ Θιβέτ!»

«Ἡ Γαλλία,
 πρώτη γυναίκα μὲς στὸν κόσμο,
 κομίζει τὴν πορφύρα τῶν χειλιῶν της.»

«Ἡ Ἑλλάδα, τοὺς ἐφήβους της,

των κορμιών τους την άφογη γυμνότητα.»

«Ποιανού οί πανίσχυρες φωνές
πλέκονται πιδ καλά μέσ στο τραγούδι;
‘Η Ρωσία
άνοίγει την καρδιά της
σ’ έναν ύμνο φωτιάς!»

«‘Ανθρωποι,
ή Γερμανία σās φέρνει
τή σκέψη της
λαξευμένη άπ’ τούς αιώνας.»

«‘Η ‘Ινδία,
ώς τὰ κατάβαθά της
διαποτισμένη με χρυσάφι,
σās φέρνει τὰ δώρα της!»

«Δόξα στὸν ἄνθρωπο,
δόξα και ζωή στὸν ἄνθρωπο, στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων!
Σε κάθε ζωντανὸν
ἐπὶ τῆς γῆς,
δόξα,
δόξα,
δόξα!»

Πνίγεσαι ἀπὸ χαρά!
Κ’ εἶμαι κ’ ἐγώ.
Φτάνω συνετός,
πελώριος,
ἀδέξιος.
‘Ω, εἶμαι ἐξαίσιος
μέσα στήν πιδ ἀπαστράπτουσα
ἀπ’ τίς ἀμέτρητες ψυχές μου!

Διασταυρώνομαι μ’ ἄνθρώπους ἀνοιχτόκαρδους
διασταυρώνομαι μ’ ἄνθρώπους τῆς γιορτῆς
— καταραμένη καρδιά
μὴν κλωτσᾶς ἔτσι!
Νάτην,

πυρχεται νά με συναντήσει.

«Καλή σου μέρα, αγαπημένη μου!»

Κάθε τριχούλα σου
 σγουρή,
 χρυσωμένη,
 τή γεμίζω με χάρδια.
 Ώ, τί άνεμοι,
 από ποιό νότο
 θαυματουργήσανε
 με τή θαμμένη αυτή καρδιά;
 Τά μάτια σου άνθίζουν
 δυό ξέφωτα!
 Σ' αυτά τά ξέφωτα χροπηθάω
 σάμπως χαρούμενο παιδί.

Και γύρω - δλόγυρα, γελούν τά πάντα.
 Σημαίες.
 Χιλιίδες χρώματα.
 Διαβαίνουν.
 Άφηνιάζουν.
 Κόσμος και κόσμος.
 Περνάνε.
 Τρέχουν.
 Σε κάθε νέο, του Μαρινέττι τὸ μπαρούτι,
 σε κάθε γέροντα, του Ούγκώ ή σοφία.

Τῆς πρωτεύουσας πιά δὲν τῆς φτάνουν τὰ χείλη της
 για νά χαμογελάσει.
 Όλοι
 έξω απ' τὰ σπίτια
 στις πλατείες,
 έξω!
 Άπό πρωτεύουσα σε πρωτεύουσα,
 ἄς ρίξουμε σάν ἀργυρά μπαλόνια
 τῆ χαρά,
 τὰ γέλια,
 τις καμπανοχρυσίες!

Δὲ μπορεῖς πιά νά καταλάβεις —
 ἂν εἶναι ὁ ἄερας
 ἕνα λουλούδι,
 ἕνα πουλί!

Ἐτοῦτο τραγουδάει
 κ' εὐωδιάζει,
 ἀστράφτει μύρια χρώματα,
 ἀνάβει φλόγες πρόσωπα πού λαμπαδιάζουνε
 καὶ τὸ μυαλό, ἀπ' τὰ πιό γλυκὰ κρασιά, εἶναι μεθυσμένο.

Κι ἔχει μονάχα τῶν ἀνθρώπων
 τὰ πρόσωπα εἶναι δλάνθιστα
 ἀπὸ χαρὰ
 μὰ καὶ τὰ ζῶα σγουρήνανε μὲ χάρη τὰ μαλλιά τους,
 κ' οἱ θάλασσες, ὡς χτέες
 τρικυμισμένες,
 σήμερα ρονρονίζοντας
 πλαγιάζουν μπρὸς στὰ πόδια μας.

Κι αὐτὰ τὰ θωρηκτὰ
 — οὔτε εἶναι πιά νά τὸ πιστέψεις
 πῶς προχωρούσανε ξερνώντας θάνατο —
 τώρα μέσα στ' ἀμπάρια τους
 πούχουν ξεχάσει πιά γιὰ πάντα τὸ μπαρούτι
 μὲς σὲ ἡμέρα λιμάνια κουβαλᾶνε
 μυριόχρωμους σωροὺς τὰ μπιχλιμπίδια.

Καὶ ποιός λοιπὸν μποροῦσε νά φοβᾶται
 αὐτὰ τὰ στίφη
 τῶν κανονιῶν,
 ἔτοῦτα δῶ,
 τόσο πράα,
 πῶς θάταν μπορετὸ ποτὲ νά καταστρέψουν;
 Κοιτᾶχτε τα πῶς θόσκουν
 εἰρηνικὰ
 μέσα στὸν κάμπο
 μπροστὰ σ' ἕνα σπιτάκι.
 Δέστε,

αὐτὸ δὲν εἶναι κἀνα ἀστεῖο
 μήτε τὸ γέλιο κάποιας σάτιρας —
 μέσα στὸ ντάλα μεσημέρι
 φρόνιμοι,
 δυὸ - δυὸ
 οἱ καυγατζήδες - τσάρροι σεργιανᾶνε
 κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψη τῶν παραμάνων.

Γῆ,
 ἀπὸ ποῦ φτάνει τόση ἀγάπη;
 Φαντάσου —
 κει πέρα,
 κάτω ἀπὸνα δέντρο,
 εἶδαν τὸ Χριστό,
 νὰ παίζει σκάκι μὲ τὸν Κᾶϊν.
 Δὲ βλέπεις τίποτα;
 Ζαρώνεις τὰ μάτια σου, ψάχνεις;
 Τὰ μάτια σου μικρὰ - δυὸ χαραμάδες.
 Ἕνοιξέ τα!
 Κοίτα.
 Τὰ δικὰ μου μάτια,
 εἶναι μιὰ πύλη διάπλατη καθεδρικοῦ ναοῦ.

Ἕνθρωποι,
 ἀγαπημένοι,
 καὶ ὄχι ἀγαπημένοι,
 γνωστοὶ
 καὶ ἄγνωστοι,
 κυλῆστε, σὲ πλατεῖα πομπή, ἀπ' αὐτὴ τὴν πύλη.
 Κι αὐτός, ὁ ἐλεύθερος
 ποὺ κηρύττω,
 ὁ ἄνθρωπος —
 θάρθει,
 πιστέψτε με,
 πιστέψτε το.

Ο ΑΥΤΟΑΓΑΠΩΜΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΑΦΙΕΡΩΝΕΙ ΤΟΥΤΕΣ ΤΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ
ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

Δυὸ φράσεις
σὰ δυὸ χτυπήματα βαριά:
Τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι — τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.
Ὅμως ἐγὼ
τέτοιος ποῦ εἶμαι
ποῦ νὰ χωθῶ
ποιὰ μονιά τάχα μου προορίστηκε ;
Ἄν εἶμουνα
μικρὸς
σὰν τὸ μεγάλο ὠκεανό,
στ' ἀκροδαχτύλια τῶν κυμάτων μου θὰ ὑψώνομουν,
μὲ τὴν παλιρροιά μου νὰ χαϊδεύω τὴ σελήνη.
Ποῦ νᾶθρῶ ἐγὼ τὴν ἐρωμένη ἐκείνη
ποῦ νᾶναι στὰ δικά μου μέτρα ;
Δὲ θ' ἄντεχε σ' αὐτὸν τὸ μικροσκοπικὸ οὐρανό.
Ἄν εἶμουνα φτωχὸς σὰν ἓνας
ἐκατομμυριούχος.
Ἄλλὰ ἡ ψυχὴ τὰ χρήματα χλευάζει :
πάντα ἓνας κλέφτης κατοικεῖ ἐκεῖ μέσα ἀκόρεστος.

Γιὰ τὴν ἀφηνιασμένη ὄρδη τῶν ἐπιθυμιῶν μου,
ὄλων τῶν Καλιφορνιῶν δὲ θᾶφτανε ὁ χρυσός.

Ἐὰν ἀδέξια εἶταν ἡ γλῶσσα μου καθὼς
τοῦ Δάντη
ἢ τοῦ Πετράρχη !
Σκέψου, ν' ἀνάβει τὴν ψυχὴ του μοναχὰ γιὰ μιάν,
ὄλους τοὺς στίχους του γιὰ κείνην νὰ ξεοδεύει !
Τὰ λόγια μου
κι ὁ ἔρωτάς μου

είναι μιὰ άψίδα θριόμβου, νά :
 κάτω της σέ μεγάλη άκλουθία
 παρελύνουν άτέλειωτη σειρά
 οί έρωμένες όλων τών αιώνων.
 Άν είμουν σιωπηλός
 καθώς ό κεραινός
 μ' ένα μονάχα βρυχηθμό,
 θά τράνταζα τήν έτοιμέρρηπη τής γής μονή.

Μά αν ή πελώρια μου φωνή
 ούρλιάξει μ' όλη της τή δύναμη
 τότε συστρέφοντας τά πύρινά τους χέρια οί κομήτες
 άπ' τήν άπελπισία τους θά συντρίβονταν.

Άν τών ματιών μου οί άκτίνες κατατρώγανε τή νύχτα,
 αν είμουνα θαμπός
 έπως ό ήλιος!
 Δουλειά δικιά μου
 νά ποτίζω με φώς
 τόν άχαμνó κέρφο τής γής, δώ χάμου.
 Θά περάσω
 σέρνοντας τόν τεράστιον έρωτά μου.
 Άπό ποιά νύχτα,
 έξαλλη,
 πυρετική,
 ποιοί Γολιάθ μ' έχουν συλλάθει
 τόσο μεγάλο
 κι άνώφελον τόσο;

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ ἔξυγιαίνων τὸν κόσμον, ὁ θεραπεύων τὰς ἀμαρτίας πάσας, ὁ ἥλιος,
ἔχει ἀποθέσει τὴν παλάμη του στὴν κεφαλή μου. Ἡ εὐσεβεστέρα τῶν
καλογραιῶν, ἡ νύχτα, ἔχει καλύψει μὲ τὸν πέπλο της τοὺς ὤμους μου.
Ἄσπάζομαι τὸ χιλισέλιδο Εὐαγγέλιο τοῦ ἔρωτά μου.
Στὸν ἔρωτα ἀνυψώνω τὴν ὄδυνερή κ' ἠχηρὴ δέησή μου,
ἡ ψυχὴ μου
μιὰν ἄλλην ἔλευση ἀναμένει,
ἀκούω,
γῆ, τὸ
«Νῦν ἀπολύεις!» σου.

Στὴν κιβωτὸ τῆς νύχτας,
καινούργιος Νῶε,
περιμένω,
τὸ σκοτεινότεριχο περιδληγμένος κύμα,
δτι θάρθουν
νά μὲ ζητήσουν,
δτι θὰ κόψει ἡ αὐγὴ μὲ τίς ρομφαίες της
τὸν γήϊνο λῶρο.
Ἔρχεται!
Ἔφτασε!
Νάτην ξεδιπλωμένη.
Οἱ ἀκτίνες της παντοῦ!
Ἄποκαθαίρουν.
Οἱ ἑόστουχοι τῶν ἀκτίνων τραγουδοῦν
κ' οἱ μέρες ἤρεμα γλυστοῦν ἐκεῖ
μ' ἔλο τὸ κέλυφος τῆς ταραχῆς τους.

Ἄ, ὁ ἥλιος πάλι.

Καλεῖ τοὺς λοχαγοὺς του τῆς φωτιᾶς.
Ἡ αὐγὴ χτυπάει τὸ τύμπανο.
Ἐμπρός,

έναντια στην επίγεια τούτη λάσπη !

Ήλιε !

Θά λησμονήσεις
τὸν ἐξάγγελό σου ;

Ἡ γέννηση τοῦ Μαγιακόβσκη

Οἱ ἠλίθιοι ἱστορικοί, ἐνθαρρυσμένοι ἀπ' τοὺς συγχρόνους, ἄς γράφουν ἂν θέλουν : « Αὐτὸς ὁ ἀξιοσημείωτος ποιητὴς ἔζησε μιὰν ἀνιαρὴ ζωὴ, χωρὶς ἐνδιαφέρον. »

Ἔέρω

πὼς οἱ ἁμαρτωλοὶ
βογγώντας μες στὴν κόλαση
δὲ θὰ ἐπικαλεστοῦνε τ' ὄνομά μου.
Στῶν ἱερέων τὰ χειροκροτήματα
ἡ αὐλαία μου δὲ θὰ πέσει μπρὸς στὸ Γολγοθά.
Θὰ πάω ἀπλὰ - ἀπλὰ
νὰ πάρω τὸν καφέ μου
στὸ Θερινὸ Κήπο.

Στὸν οὐρανὸ τῆς Βηθλεέμ μου
κανένα σῆμα δὲν ἔλαμψε.
Κανένας δὲν ἐμπόδισε τοὺς μάγους
μὲ τὰ δοστρυχωτὰ κεφάλια
νὰ κοιμηθοῦν
μέσα στὸν τάφο τους.
Ἡ μέρα τῆς καθόδου μου σ' ἐσᾶς
εἶταν ἀπίλυτα
ὡς τὴν ἀπελπισία κατάομοια μὲ τίς ἄλλες.
Καὶ κανένας
δὲ σκέφτηκε
νὰ μεμφθεῖ τ' ἄστρο τὸ γειτονικὸ
γιὰ ἔλλειψη σεβασμοῦ :
« Ἄστέρι
γιατί μιὰ λάμψη τέτοιας ὀκνηρίας ; »
Ἐὰν ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ γέννηση
δικαίωμα στὴν τιμὴν αὐτὴ δὲν ἔχει
μήπως
ἀστέρι τὴν ἐπιφυλάσσεις

για τον διάβολο ;

Κρίνετε μόνοι :

Όταν στά δίχτυα πιάνουμε
 ένα μικρό, διμηλητικό ψαράκι
 τραγουδοῦμε
 ἀνυμνοῦμε τὸ ψαρίσιο
 δλόχρυσο θαῦμα.
 Πῶς ἐγὼ νὰ μὴ δοξάζω τὸν ἑαυτὸ μου
 μιὰ καὶ δλάκερος
 εἶμαι ἕνα ἀπίστευτο θαῦμα
 μιὰ καὶ κάθε μου κίνηση
 εἶναι ἕνα πελώριο
 ἀνεξήγητο θαῦμα ;

Κοιτᾶχτε,

θαυμάστε ἀπὸ κάθε μεριά
 αὐτὴ τὴν πενταπλὴ ἀκτινοβολία.
 Αὐτὸ ὀνομάζεται «τὰ χέρια».
 Ἕνα ζευγάρι θεσπέσια χέρια !
 Παρατηρήστε με καλὰ
 πῶς δύναμαι νὰ τὰ κινῶ ἀπ' τὰ δεξιὰ στ' ἀριστερὰ
 καὶ ἀπὸ τ' ἀριστερὰ στὰ δεξιὰ.
 Παρατηρήστε με καλὰ
 πῶς δύναμαι
 νὰ διαλέγω τὸν πιδ ὁμορφο λαιμὸ
 καὶ δλόγυρά του νὰ τυλίγομαι.

Ἄνοιχτε τὸ κιβώτιο τοῦ κρανίου μου,
 θὰ δεῖτε νὰ σπιθοβολᾷ ἐκεῖ μέσα
 τὸ πιδ πολύτιμο πνεῦμα.
 Ἕπάρχει κάτι
 ποὺ νᾶναι ἀκατόρθωτο γιὰ μένα ;
 Ἄν θέλετε
 θὰ ἐφεύρω
 ἕνα καινούργιο ζῶο.
 Θᾶχει
 δυὸ οὐρὲς
 καὶ τρεῖς πόδια.

Ὅποιος μὲ φίλησε
μπορεῖ νὰ πεῖ
ἂν ὑπάρχει
δρoοιστικὸ γλυκύτερο ἀπ' τὸ σάλιο μου.

Ἵπάρχει ἀκόμη σ' ἐμένα
μιὰ γλῶσσα θεσπέσια
κατακόκκινη.
Μπορεῖ πολὺ ψηλά, πολὺ ψηλά
νὰ βγάλει τὴν κραυγή :
«ὦ! ὦ! ὦ!»
καὶ σάμπως σὲ κυνήγι τὸ γεράκι τοῦ ποιητῆ
ἢ φωνή μου
μὲ τρυφερότητα τοὺς χαμηλοὺς φθόγγους νὰ φτάσει.
Δὲ δύνασαι τὰ πάντα νὰ μιλήσεις!

Τέλος
γιὰ νὰ μπορῶ
νὰ μεταμορφῶνω σὲ θέρος
τοὺς χειμῶνες
καὶ τὸ νερὸ σὲ κρασί
κάτω ἀπ' τὸ τρίχωμα τοῦ γιλέκου μου
πάλλει
μιὰ ἐξαίσια μικρὴ σφαῖρα.
Χτυπάει δεξιά; — ἓνας γάμος.
Χτυπάει ἀριστερά; — ῥίγη ἀντικατοπτρισμῶν.
Τί ἄλλο ἀκόμη
νὰ στρώσω χάμω γιὰ τὸν ἔρωτα;
Ποιὸς θάρθει νὰ ξαπλώσει
μεθυσμένος,
φορώντας ἓνα προσωπεῖο νύχτας;

Ἐνα πλυντήριο.
Πλύστρες.
Εἶναι ἀναρίθμητες, ὁ ἀέρας εἶναι ὑγρὸς.
Τί τὸ διασκεδαστικὸ ἔχουν οἱ σαπουνόφουσκες;
Κοιτᾶτε:
Ἡ λιπαρὴ σαρανταποδαρούσα χάνεται!
Ποιὸς εἶναι;
Οἱ κόρες τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς αὐγῆς.

Ἔνα φουρνάρικο.

Ἔνας φούρναρης.

Ψήνει ψωμιά.

Τί 'ναι ἕνας φούρναρης;

Ἔνα μηδὲν ἀλευρωμένο.

Κι ἄξαφνα

τὰ πλεγμένα ψωμιά

σχηματίζουν ἕνα βιολί.

Τὸ βιολί παίζει.

Ἄλλα εἶναι ἐρωτευμένα μὲ τὸ φούρναρη.

Ἔνα τσαγκαράδικο.

Ἔνας τσαγκάρης.

Πανάθλιο κατακάθι.

Πρέπει

νὰ μπαλώσει

μιὰ ξηλωμένη μπότα.

Μὰ νά:

Οἱ μίσχοι τῶν ὑποδημάτων ἀνθίζουνε σὲ ἄρπες.

Φορεῖ κορώνα ὁ τσαγκάρης.

Εἶναι ἕνας πρίγκιπας

χαρωπὸς κ' ἐπιδέξιός.

Εἶμαι ἐγὼ

ποὺ ὕψωσα τὴν καρδιά μου σὰ σημαία

ἀνήκουστο θαῦμα τοῦ 20οῦ αἰώνα.

Καὶ νά οἱ προσκυνητὲς παλιρροῦν μακριὰ ἀπ' τὸν τάφο τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἀρχαία Μέγα ἐρημώθη ἀπ' τοὺς πιστοὺς της.

Ἡ ζωὴ τοῦ Μαγιακόβσκη

Ἡ λυκοφωλιά τῶν τραπεζιτῶν, τῶν ἀφεντάδων καὶ τῶν δόγηδων
ταράχτηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ βρυχηθμό.

Βγάζουν

τις ἐπιχρυσωμένες

πανοπλίες.

«Ἄν ἡ καρδιά εἶναι τὸ πᾶν,

τότε γιατί,
γιατί λοιπόν
σ' έχω μαζέψει, αγαπημένο χρήμα;
Πώς τολμοῦν νὰ τραγουδοῦν κάτι τέτοιο;
Ποιός τὸ δικαίωμα τοὺς ἔχει δώσει;

Ποιός ἐπέτρεψε στὶς μέρες νὰ πάρουν ὕψος Ἰουλίου;
Κλείστε τὸν οὐρανὸ στὰ τηλεγραφικὰ σύρματα!
Συστρέψτε σὲ δρόμους τὴ γῆ.
Αὐτὸς καυχίεται
πὼς ἔχει χέρια.
Δόστε τα στὸ ντουφέκι!
Τὸ χᾶδι, λέει, θερινῶν ἡμερῶν;
Ἄς εἶναι
δλάκερος
ἀγκαθωτὸς σὰ σκαντζόχοιρος.
Βρωμίστε του τὴ γλῶσσα μὲ μικρολογίες!»

Μαντρωμένος μὲς στὸ γῆϊνο κοπάδι
σέρνω τὸν καθημερινὸ ζυγὸ μου.
Καβάλλα
πάνω στὸ μυαλό μου
«Ὁ Νόμος» ἔχει θρονιαστεῖ.
Μιὰ ἀλυσίδα κυκλώνει τὴν καρδιά μου:
«Ἡ Θρησκεία».

Πέρασε πιά ἡ μισὴ ζωὴ, ἀδύνατο νὰ τὸ ἀποφύγεις.
Ὅλοῦθε οἱ φανοστάτες σὲ κατασκοπεύουν μ' ἀναρίθμητα μάτια.
Εἶμαι φυλακισμένος.
Δὲ μπορεῖ τίποτα νὰ μ' ἀπελευθερώσει.
Ἡ γῆ ἢ καταραμένη μὲ κρατᾷ στὰ σίδερά της.
Ὅλους σας νὰ σᾶς λούσει ὁ ἔρωτάς μου θᾶψτανε
δμως τὰ σπῖτια περιφράζουν τὸν ὠκεανὸ του.

Φωνάζω...
μὰ δὲν εἶναι
παρὰ μονάχα τῶν κλειδιῶν ὁ θόρυβος!
Ὁ μορφασμὸς τοῦ δεσμοφύλακα.
Μοῦ πετάει

στην αίχμη μιᾶς ἀκτίνας
 ἓνα κομμάτι σάπιο κρέας.

Καγχάζουν :
 « Ἄ ! Ἄ ! »
 κ' ἐγὼ πλανιέμαι
 μέσα στὸ παραλήρημα, μέσα στὸν πυρετό.
 Ἡ γῆ, μιὰ σιδερένια σφαίρα καταδίκου
 βροντοχτυπάει
 στὸ πόδι μου ἀλυσσοδεμένη.

Μοῦχει τὰ μάτια μου κλειδώσει
 τὸ χρυσάφι.
 Ποιὸς θάθελε νὰ δδηγήσει ἓναν τυφλό ;
 Εἶμαι
 κλεισμένος
 γιὰ πάντα
 σὲ μιὰ περιπέτεια παράλογη.

Ἄπ' τοὺς μεσημβρινοὺς ἀναπηδώντας
 κι ἀπ' τοὺς θόλους τοῦ Ἄτλαντα
 ἀφρίζει
 κι ἄντιλαλεῖ ὁ χρυσόδετος ἀνεμοστρόβιλος :
 φράγκα
 δολλάρια
 ρούβλια
 κορώνες
 γιέν
 μάρκα.

Οἱ μεγαλοφυῆς, οἱ πόρνες, τ' ἄλογα καὶ τὰ διολιὰ
 κ' οἱ ἐλέφαντες
 καὶ τὰ μικροζητήματα τῆς ζωῆς,
 ὅλα ἐκεῖ μέσα πνίγονται.
 Αὐτὸς ὁ γλοιώδης θόρυβος
 στουμπώνει τὸ λαρύγγι
 καὶ τὰ ρουθούνια.
 « Βοήθεια ! »
 Μῆτε κι αὐτὸς ὁ δόγγος δὲ μπορεῖ νὰ βγεῖ.

Κ' ἐκεῖ, καταμεσίς,
 ἓνα μεγάλο, ἀκίνητο νησι
 φτιαγμένο ἀπὸ ἀνθισμένους τάπητες.
 Ἐκεῖ,
 ζεῖ
 ὁ Ἄρχων τοῦ παντός,
 ὁ ἀντίζηλός μου,
 ὁ ἀκατανίκητος ἐχθρός μου.
 Οἱ κάλτσες του ἀπ' τὸ πιὸ λεπτὸ μετάξι.
 Τὸ παντελόνι του δανδίσιο, ἐξαίσια ριγωμένο,
 ἡ γραβάτα του
 ἀπαράμιλλα πολύχρωμη
 ἔρπει ἀπὸ τὸν πελώριο του λαιμὸ
 ὡς γύρω ἀπὸ τὴ σφαῖρα τῆς κοιλιᾶς του.

Ὀλόγυρα πεθαίνουν.
 Ὅμως σὰ δάσος πρὸς τὸν οὐρανὸ ἀνεβαίνει
 πρὸς τιμὴν
 τοῦ μεγαλείου σου:
 Εὔγε!
 Ζήτω!
 Οὐόρά!
 ὦ!
 Χὸπ Χόπ!
 Μπράβο!
 ὦσαννά!

Τὸν κεραυνοῦ ἀποδίδουε στὴ δύναμη τῶν προφητῶν.
 Ἄνοησία!
 Αὐτὸς διαβάζει:
 τὸν Δέκκ!
 Αὐτὸ τοῦ ἀρέσει.
 Ἐπάνω στὴν κοιλιὰ του
 τὸ γέλιο
 κάνει νὰ κουδουνίζου καὶ ν' ἀστράφτου
 ἐλάκερη, στρατιὰ τὰ μπιχλιμπιδία τῆς καδένας του.
 Μένουμε
 εὐεβοὶ
 μπρὸς στῶν Ἑλλήνων τὸ ἔργο.

Συλλογιόμαστε :

«'Από ποιόν,

πού,

πότε δημιουργήθηκε ;»

'Αλλά

είναι αυτός

πούχε παραγγελιά στο μακαρίτη τὸ Φειδία δοσμένη :

«Θέλω

χοντρές γυναίκες

ἀπὸ μάρμαρο.»

Τέσσερις ἡ ὥρα.

Πρόσχημα καλό :

«Σκλάβοι

θέλω νὰ γευματίσω πάλι !»

Καὶ θεός,

ὁ μάγειράς του πρόθυμος,

μὲ ἄργιλο τοῦ ἑτοιμάζει

κρέας φασιανοῦ.

Αὐτὸς τεντώνεται

ἀφοῦ χαϊδέψει κάποιον θηλυκό.

«Μήπως θέλεις

τὸ πιὸ ἀνεκτίμητο ἀπὸ τοῦτον τὸ σωρὸ τῶν ἄστρον ;»

Καὶ στή στιγμή

δλάκερη λεγεῶνα Γαλιλέων

τὸν οὐρανὸ ἀνασκάπτει μὲ τὸ μάτι τῶν τηλεσκοπίων.

Τὸν χρυσὸ μίσχο τῶν αὐτοκρατοριῶν κλονίζουσε οἱ ἐπαναστάσεις,

τ' ἀνθρώπινο κοπάδι ἀλλάζει μακελάρη,

ὅμως ἐσένανε,

ἄρχοντα τῶν καρδιῶν μὴ ἐστεμμένε

καμιὰ ἀνταρσία δὲ σὲ ἀγγίζει.

Τὰ πάθη τοῦ Μαγιακόβσκη

'Ακοῦτε ;

'Ακοῦτε αὐτὸ τὸ χλιμίντρισμα τῶν ἀλόγων ;

'Ακοῦτε ;

'Ακοῦτε τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν αὐτοκινήτων ;

Είναι

οί πολίτες

που καταφτάνουν να λουστούν μέσα στην 'Αφθονία Του.

'Ανθρώπινη πλημμύρα.

Με καταβροχθίζει

άνισχυρον

κι αρπάζομαι από τὰ καπίστρια

ἀπ' τούς ποδόγυρους και τὰ φουστάνια.

Τί βλέπω ;

'Εσύ ;

Τὸ μάτι μου πιτσιλισμένο μ' αἷμα.

Φλογίζεται

καθὼς τὸ κόκκινο φανάρι τῶν μπορντέλων.

Γιατί ἐσύ ;

Σταμάτα !

Ξέρω γλυκύτερες χαρές !

Τὸ δάσος τὸ ὑπεροπτικὸ τῶν βλεφαρίδων της δὲ σάλεψε.

Στάσου !

'Εκείνη ἔχει περάσει κιόλας...

Κ' ἐκεῖνος, νὰ τονε δεσπόζοντας ἐπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια.

Γυαλλίζει τὸ κρανίο του

σάμπως παπούτσι

φαλακρό,

καλοβερνικωμένο.

Μόνο

στὴν τελευταία φάλαγγα

τοῦ παράμεσου,

δίπλα σὲ τρία μπριγιάντια,

ὕπάρχουν κάτι τόσες δὲ τρίχες ἀνορθωμένες.

Τὴν βλέπω νὰ πλησιάζει.

Σκύβει γιὰ ν' ἀσπαστεῖ τὸ χέρι του.

Τὰ χεῖλη της σιγανοψιθυρίζουν

ἀνάμεσα ἀπὸ κείνες τίς ψευτότριχες

ἀποκαλώντας τες τὴ μιὰ «φλαουτάκι μου»

τὴν ἄλλη «συννεφάκι μου»

τὴν τρίτη μ' ἓνα διάσημο ὄνομα

πρωτάκουστο
 πού μόλις τώρα ἐγὼ δημιούργησα.

Ἡ ἀνάληψη τοῦ Μαγιακόβσκη

Ἐγὼ εἶμαι ποιητής. Μαθαίνετε στὰ παιδιά : «Ὁ ἥλιος ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τοὺς ἀψίνθους τῆς πεδιάδας». Τὸ κεφάλι τῆς ἀγαπημένης γυναίκας φαίνεται πάνω στὸ στῶμα τοῦ ἔρωτα, ἀνάμεσα σὲ τοῦτες τὶς ψευτό-τριχες.

Αὐτὰ τὰ μάτια ἐξακοντίζουν βέλη.
 Κάνε νὰ σβήσει τοῦτο τὸ χαμόγελο.
 Ἡ καρδιά ρέπει πρὸς τὸ ρεβόλβερ.
 Τὸ λαρύγγι ὄνειρεύεται τὸ ξυράφι.
 Σ' ἓνα ἀσυνάρτητο δαιμονιακὸ παραλήρημα
 ἡ νοσταλγία μου μεγαλώνει.

Μ' ἀκολουθεῖ,
 μὲ τραβάει πρὸς τὰ νερὰ
 ἢ πρὸς τῆς στέγης τὴν κατηφοριά.
 Τριγύρω χιόνι, χιόνι.
 Ἐφοδος χιονιοῦ
 πού δλο συστρέφεται κι δλο παγώνει
 καὶ στὸν πάγο πάνω
 πέφτει
 πάλι,
 ἀκίνητο σμαράγδι.
 Ὅλη ἡ ψυχὴ ριγεῖ
 ἀπὸ τοὺς πάγους πολιορκημένη
 χωρὶς καμιὰ διαφυγή.
 Κ' ἔτσι
 γητεμένος
 στὶς προκουμαῖες τοῦ Νέβα σεργιανάω.
 Βαδίζω
 μὰ νά με ἀκόμα στὸ ἴδιο μέρος.
 Ζητῶ νὰ δραπετεύσω
 ὁμῶς μάταια πάντα.
 Ἐνα σπίτι ἀναπηδάει μπροστὰ στὴ μύτη μου.
 Πίσω ἀπ' τὰ παγωμένα τζάμια ἀνακλαδίζεται

μιά κοιλαροῦ αὐγή.

Κεῖ κάτω !

Μιά γάτα νιαουρίζει.

Μιά καντήλα ξεψυχώντας
καπνίζει.

Χτυπῶ τὸ κουδούνι.

Φαρμακοποιέ !

Φαρμακοποιέ !

Κρέμομαι ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν ἀκαμπτῶν σὰ μπαστούνια ποδιῶν μου.

Οἱ σκέψεις μου εἰλο μεγαλώνουν

μπερδεύονται

σὰν κέρατα

ταράνδων.

Τὰ δάκρυά μου ρυπαίνουν

τὸ χῶμα.

Φαρδὺς - πλατὺς πλαγιασμένος

ἐκλιπαρῶ τὸν ἀπωλεσμένο μου παράδεισο.

Φαρμακοποιέ !

Φαρμακοποιέ !

Ποῦ λοιπὸν

ἡ καρδιά θὰ ἐξαντλήσει

τοῦτο τὸν πόνο ;

Μὲς στὶς ἀσύνορες πεδιάδες τ' οὐρανοῦ,

μέσα στὸ παραλήρημα τῆς Σαχάρας,

μὲς στὴν τρελλή ξηρασία τῆς ἐρήμου

ὑπάρχει τάχα καταφύγιο γιὰ τοὺς ζηλότυπους ;

Τὰ φιαλιδιά σου κρύβουν τόσα μυστικά,

εἰσὺ γνωρίζεις τίς ὑπέρτατες δικαιοσύνες.

Φαρμακοποιέ,

κάνε μου τὴ χάρη

χωρὶς δόνη νὰ προβάλω

τὴν ψυχὴ μου

μέσα στὸ διάστημα.

Μοῦ δίνει ἔ,τι χρειάζεται.

° Ἐνα κρανίο.

«Δηλητήριο».
 Δυὸ σταυρωμένα κόκκαλα.

Αὐτό, γιὰ μένα ;
 Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἀθάνατος,
 δὲν εἶμαι ἓνας πελάτης σὰν τοὺς ἄλλους !
 Τὰ μάτια μου τυφλά,
 βουδὴ ἢ φωνὴ μου,
 τὸ λογικὸ μου ἔχει κλείσει τὴν πόρτα του.
 Τί λοιπὸν θὰ μποροῦσε
 νὰ θασανίσει ἐντὸς μου
 τὸ δηλητήριο ;

Ἐτοῦτος ὁ ἀγαθούλης δὲν πολυκαταλαβαίνει.
 Περίεργοι ξεμουτίζουν στὰ παράθυρα.
 Οἱ τρίχες ἀνορθώνονται. Κι ἄξαφνα
 ἐγὼ ἀρχινῶ νὰ κυματίζω ἀτάραχα μὲς στὸ κατάστημα.
 Τὸ ταβάνι ἀνοίγεται ἀπὸ μόνο του.

Κραυγές.
 Θόρυβος.
 «Εἶναι τὸς κιάλας πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι !»
 Αὐτὸ ἀκριβῶς.

Μέσα στὸ ἡλιοθασίλεμα
 ὁ σταυρὸς μιᾶς ἐκκλησίας σὰ δαυλός.
 Τὸν ξεπερνῶ !
 Οἱ κορφές ἐνδὲς δάσους
 κοάζουσες ἀπὸ κοράκια.
 Τίς ξεπερνῶ κι αὐτές !
 Σπουδαστή !
 Ὅ,τι γνωρίζουμε, ὅ,τι σοῦ μαθαίνουν,
 εἶναι μωρολογίες.
 Ἡ φυσικὴ, ἡ χημεία, ἡ ἀστρονομία, φληναφήματα.
 Ἄρχει νὰ θέλω
 καὶ πετῶ
 ἀνάμεσα στὰ σύννεφα.

Τώρα μπορῶ νὰ πάω παντοῦ !
 Παντοῦ ἄς ἀναταράξουμε

τὴν ποιητικὴν ἀπὸ μπαλάντες λόσπη !
 Καὶ τώρα, τραγουδήστε, τραγουδήστε
 τὸν νέο «Δαίμονα»
 μὲ ἀμερικάνικο σακκάκι,
 μὲ κίτρινα μποτίνια καλογουαλισμένα.

Ὁ Μαγιακόβσκη στὸν οὐρανὸ

Στόπ.

Ἐπάνω σ' ἓνα σύννεφο ἀκουμπᾶω
 τὸ φορτίο
 τῶν ἀποσκευῶν μου
 καὶ τοῦ κουρασμένου σώματός μου.

Θαυμάσιος τόπος, ὅπου φτάνω πρώτη μου φορά.

Κοιτάζω δλόγυρα.

Λοιπὸν

ἐτούτη ἢ ἐπιφάνεια ἢ καλοσυγυρισμένη
 ὁ πολυύμνητος εἶναι οὐρανός.

Θὰ δοῦμε !

Σπιθίσματα,

κάτι ποὺ στραφταλίζει

καὶ γυαλίζει

σὰ δόμβος μαλακός.

Εἶναι ἓνα σύννεφο

ἢ μᾶλλον οἱ ἀποσαρκωμένοι

ποὺ γλυστροῦν ἀπαλά.

«Φτεροὶ στὸν ἄνεμο ἢ γυναίκα μοιάζει.»

Ἐδῶ,

στὸ διάστημα

ν' ἀκοῦς τὴ μουσικὴ τοῦ Βέρντι !

Ἄπ' τὴ χαραματιὰ ἐνδὸς σύννεφου

κοιτάζω—

οἱ ἄγγελοι τραγουδοῦν,

οἱ ἄγγελοι ζοῦν ἀξιοπρεπῶς,

πολὺ ἀξιοπρεπῶς.

Ένας ξεκόβει
 και διακόπτει εὐγενικά
 τὴν ὑπναλέα του μουγκαμάρα :
 «Τὸ αἰώνιο ἄπειρο,
 Βλαντίμιρ Βλαντιμίροβιτς,
 σὰς ἀρέσει ;»
 Κ' ἐγὼ ἐξ ἴσου εὐγενικά ἀποκρίνομαι :
 «Τ' ἄπειρο γοητευτικό,
 περίφημο !»

Αὐτὸ στὴν ἀρχὴ σ' ἐκνευρίζει :
 μήτε μιὰ γωνιὰ
 δική σου,
 μήτε τσαΐ,
 μήτε μιὰ ἐφημερίδα νὰ διαδάξεις σιγοπίνοντας.
 Ὡστόσο λίγο - λίγο παίρνεις τὶς συνήθειες τ' οὐρανοῦ.
 Πηγαίνω μὲ τοὺς ἄλλους νᾶϊδω
 μὴ κ' ἔφτασε κανεὶς καινούργιος.
 «Ἄ, ἐσύ !»
 «Καλημέρα, Βλαντίμιρ Βλαντιμίροβιτς !»
 «Καλημέρα, Ἀβραάμ Βασιλιεβιτς !
 Λοιπὸν αὐτὸς ὁ θάνατος
 εἶταν ἐν τάξει
 ὅπως ἔπρεπε !»

Χαριτωμένα ἀστεῖα, ἔ ;

Αὐτὸ μὲ διασκέδασε.
 Δὲν ξεκολλοῦσα πιά ἀπ' τὴν εἴσοδο
 κι ἂν τίποτα γνωστοὶ
 παρουσιάζονταν, πεθαίνοντας,
 τοὺς συνόδευα
 τοὺς ἔδειχνα τὴ ράμπα τῶν ἀστερισμῶν,
 τὸν ἐξαίσιο διάκοσμο τῶν κόσμων.

Ὁ κεντρικὸς ἠλεκτρικὸς σταθμὸς ἔλων τῶν γεγονότων
 ἓνα χάος ἀπὸ κουμπιά, μοχλοὺς, βαλβίδες
 ἐδῶ
 — ἡ ὀκνηρία τὸν κόσμον ἔχει παγώσει

ἔδῶ

— ὄλο πιὸ δυνατὰ καὶ πιὸ γοργὰ στριφογυρίζουνε.

«Κάντε, προστάζουν,

ἔτσι ποὺ ὁ κόσμος νὰ πεθαίνει :

Ἵπάρχει δὲ ἓνας τρόπος

μ' αἷμα τῆ γῆ νὰ πλημμυρίσουμε.»

Ἵγὼ γελῶ μὲ τὸν ἐκνευρισμὸ τους.

«ἽΑς ποτίζουν!

Δὲ σκοτίζουμαι.»

ἽἩ βασικὴ ἀποθήκη ὄλων τῶν ἐφικτῶν ἀκτίνων.

Τὸ μέρος ὅπου ρίχνουν τὰ καμένα ἀστέρια.

ἽἘνα παμπάλαιο σχέδιο,

δὲν ξέρεις τίνος,

τὸ πρῶτο, τὸ ἀποτυχημένο, προσχέδιο τῆς φάλαινας.

ἽἘδῶ Ἵναι σοβαροὶ

καὶ πολυάσχολοι.

Αὐτοὶ σιδερώνουν τὰ σύννεφα,

ἄλλοι τροφοδοτοῦν τὸ φούρνο τοῦ ἥλιου.

Τὰ πάντα τρομερὰ διατεταγμένα,

γαληνιαῖα,

ἱεραρχημένα.

Κανεὶς δὲ διαγκωνίζεται.

ἽἌλλωστε δὲ χρειάζεται.

Στὴν ἀρχὴ μ' ἀποπήρανε.

«ἽἘτοῦτος χαζοσεργιανᾶει χωρὶς νὰ κάνει τίποτα!»

ἽἌλλοι ἐμένα μοναχὰ ἡ καρδιά μ' ἐνδιαφέρει,

καὶ ποῦ μαθὲς οἱ ἀποσαρκωμένοι νὰ τὴν ἔχουν;

Πρότεινα :

«ἽἌν θέλετε

μπορῶ

νὰ γείρω τὸ κορμὶ μου σ' ἓνα σύγγεφο

καὶ νὰ παρατηρῶ τὸν κόσμο.»

«ἽἌχι, εἶπαν, δὲν ταιριάζει κάτι τέτοιο.»

«ἽΚαλά, λοιπόν. ἽἌπως νομίζετε. Μιὰ ἰδέα εἶταν μονάχα.»

Τὰ φουσερά στενάζουνε στὸ σιδεράδικο τοῦ χρόνου.

Μιά νέα

χροιά

εἶναι ἔτοιμη.

Ἡ τρομερὴ χιονοστιβάδα τῶν ἐτῶν

περνάει μουγκρίζοντας.

Δὲ λογαριάζω τίς ἑβδομάδες.

Ἐμεῖς ποῦ εἴμαστε

κλεισμένοι μὲς στὰ πλαίσια τοῦ χρόνου

δὲ μοιράζουμε τὸν ἔρωτα σὲ μέρες

δὲν ἀλλάζουμε τ' ἀγαπημένα ὄνοματα.

Ἀπέραντη γαλήνη.

Μένω πλαγιασμένος

στὰ ρηχὰ μιᾶς φεγγαροαχτίδας

χαυνώνοντας τὴ συγκίνησή μου μὲ τ' ὄνειρο

καθὼς σὲ μὴν ἀπρογιαλιά τοῦ νότου.

Νιώθω μονάχα

κάπως περσότερο ἀποναρκωμένος.

Ἐπάνω μου κυλοῦν,

λούζοντάς με μὲ χάρδια,

οἱ θάλασσες τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Μαγιακόβσκη

1,2,3,4,8,16 χρόνια, χιλιάδες, ἑκατομμύρια.

Ὅρθιος !

Ἄρχει !

Κοίτα τὸν ἥλιο !

Θὰ μείνεις γιὰ καιρὸ δουβός, μπρουμυτισμένος ;

Ψελλίζω ἀγουροξυπνημένος :

«Ποιὸς μουγκρίζει ;

ποιὸς τολμάει νὰ κάνει ἐντὸς μου τὴν καρδιά μου νὰ βομβίζει ;»

Εἶναι πρωτὶ

ἡ βράδι ;

Τὸ ὑπόλευκο φῶς τ' οὐρανοῦ
εἶναι πάντοτε τὸ ἴδιο.

Πόσοι,
πόσοι αἰῶνες
ἔχουν περάσει κιόλας
γιὰ νὰ τριφτοῦν σὲ ψίχουλα στῶν ἡμερῶν τὸ μάκρος!
Κοιτάζοντας τοὺς γαλαξίες
συλλογιέμαι
πὼς μπορεῖ νά'ναι τὸ ριπίδι τῆς σταχτιᾶς μου γενειάδας.

Τ' ἀστέρια πέφτουν,
τ' ἀκολουθεῖ ἡ ματιά μου.
Ἐκεῖνο ἔκει τὸ γρήγορο
πηγαίνει
πρὸς τὴ γῆ.

Ευπνοῦν λησμονημένοι πόθοι στὴν καρδιά μου
καὶ τὸ μυαλό μου
ἄρρωστο
χίμαιρες χτίζει.
Τώρα
πάνω στὴ γῆ, τὸ δίχως ἄλλο,
δὲλα καινούργια θά'ναι.
Θά'χουνε πάρει τὰ χωριὰ τὸ θάρος τους ἀπὸ ἀνοιξη ἀρωματισμένη.
Ἡ κάθε πολιτεία τὸ δίχως ἄλλο θά'ναι φωταγωγημένη.
Τὰ πάντα θά'ναι ἓνα τραγούδι μιᾶς χαρούμενης φαμίλιας ποὺ τὰ μάγουλά
τῆς λάμπουν.

Ἡ νοσταλγία μου μεγαλώνει,
δὲλο καὶ πιὸ ζωηρή.
Ἄν κάποια δμίχλη ἐπίσημα σηκώνεται,
ἂν ἓνα σύννεφο περνάει ἀπόμακρα,
πάντα θαρρῶ
πὼς εἶναι τὸ πλησίασμα
τῆς γῆϊνης κατατομῆς.

Μὲ τεντωμένο πνεῦμα
ἀναζητῶ

ανάμεσα στ' άλλα σημεία
 τῆ γῆ.
 Νά την!
 Καρφώνω ἐκεῖ τὸ βλέμμα μου.
 Ξεχωρίζω τὶς θάλασσες
 τὴν κραυγὴ τοῦ ἀετοῦ στὰ βουνά.
 Ἐκεῖ δίπλα νά κι ὁ πατέρας μου
 πάντα ὁ ἴδιος.
 Μόνο πὺν θαρρακούει λίγο πιότερο.
 Καὶ τὸ σουρτοῦκο του τοῦ δασοφύλακα
 λιγάκι πιὸ τριμμένο
 στὸν ἀγκώνα.

Εἶναι κ' ἐκεῖνος νευρικός.
 Τὰ μάτια κι αὐτουνοῦ
 εἶναι στὴ γῆ καρφωμένα.
 Ποιὰ ἔγνοια τυραγνάει τὸ γέρο ἀκόμη;
 Μουρμουρίζει:
 «Στὸν Καύκασο,
 ἀνοιξή θάναυ δίχως ἄλλο.»

Εἴσαρκο τὸ κοπάδι
 ἔχει κ' ἐκεῖνο
 τὶς μελαγχολίες του.
 Ἄλλὰ ἡ μανία τοῦ πλάνητα ἀντηχεῖ καὶ πάλι.

Πατερούλη
 βαρυέμαι!
 Βαρυέμαι πατερούλη!
 Τὰ οὐράνια μαγνητίζουν τοὺς ἀνόητους ποιητὲς μονάχα
 μὲ τὸ σουβλάκι
 τῶν ἀστρων - παρασήμων τους.
 Ἦλιε!
 Γιατί διαχέσαι σὲ πάλλευκα ἄμφια;
 Μὴ καὶ θαρρεῖς πὼς εἶσαι καρδινάλιος;
 Πάψε νὰ γλείφεις πιὰ τὶς ὑπναλέες ἀκτίνες σου!
 Ἄκλούθα με!
 Δίχως ποδάρια;
 Λοιπὸν δὲ θάχεις νὰ λερώσεις τίποτα.

Δὲ χρειάζονται καθόλου μπότες μὲς στὴ γήινη λάσπη.

Ἄστέρια!

Σταματήστε

νὰ πλέκετε

γύρω στὴ γῆ

τὸ ἀκάνθινο στεφάνι!

Τ' ἀστέρια λούζονται στὴν κοκκινίλα τοῦ λιογέρματος.

Ποιανοῦ ἢ φτερούγα

κεῖ κάτω ἀστράφτει

κοντὰ στὴ γῆ;

Ἢ αὐγὴ;

Ἄλτ!

Αὐτὸς εἶναι κι ὁ δρόμος ὁ δικός μου.

Πότε τεντώνομαι ὅλος σ' ἓνα οὐράνιο τόξο,

πότε συστρέφομαι σὰν κόμη τοῦ κομήτη.

Γιατὶ λοιπὸν ἐτοῦτο τὸ παιχνίδι σὲ καμπύλα σχήματα

ἄραγε ποιὰ ἀγωνία νὰ κρύβεται στὰ κρόσια του;

Ἐπιδεικνύω

στοὺς κόσμους

τὰ τεχνάσματα

μῆς ἀπίστευτης ταχύτητας.

Τὸ πνεῦμα

ἀπὸ καιρὸ περιπλανώμενο

δὲ συλλογιέται παρὰ μόνο

τις ἀρχαῖες ἡμέρες.

Βλέπω

τις παλάμες τῶν γήινων ἡμισφαιρίων

γεμάτες πολιτείες.

Κάτι φωνὲς τὸ αὐτί μου ξεχωρίζει.

Πρόσω ὀλοταχῶς.

«Καλημέρα, γιαγιάκα!»

Γλυστράω στὴν ἄσφαλτο.

Νά με στὰ πόδια μου.

Τὸ δίχως ἄλλο θὰ ἐκπλαγοῦν

ἀπ' αὐτὴ τὴν πρωτάκουστη δύναμη
τοῦ οὐράνιου ταξιδιώτη.

Φωνές :

«Κοιτᾶχτε,
σίγουρα θάναυ κάνας χτίστης
ποὺ γλύστρησε ἀπ' τὴ στέγη.
Τυχερὸς στάθηκε!
Τι δύσκολα ποὺ βγαίνει τὸ ψωμάκι.»
Καὶ πάλι
ὁ κοσμάκης
ἀπ' τὰ λουριά δεμένος τῆς δουλειᾶς του
κυλάει τὴν πολυθρόνη μέρα του.

“ὦ, ἀν ὕπηρχε
ἓνα λαρύγγι
ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ μουγκρίζει δυνατότερα
ἀπ' ὅσο ἡ πολιτεία
στὸ θρυχηθμὸ τῆς.
Ποιὸς θὰ συλλάβει τὴ συγκοπάτη ὁρμὴ τῶν δρόμων;

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξεμπλέξει τὸ ὑπόγειο κουδᾶρι τῶν τοῦνελ;
Ποιὸς θὰ τοὺς σταματήσει ἐκείνους
ποὺ τὸ ἀεροπλάνο τους
τρυπανίζει τὴ συνέχεια
ποὺ φορτίζει τὸν ἀέρα;

Στὸ μάκρος τοῦ ἰσημερινοῦ
ἀπ' τὰ Σικάγα
ὄς τὰ Ταμπὸς
κυλοῦν τὰ ρούβλια.
Μὲ τὸ λαιμὸ τεντωμένο
ὄλοι τὰ κυνηγοῦν
ποδοπατώντας
ὄρη,
θάλασσες,
λεωφόρους.

Καὶ πάντα τὸ ἴδιο κεῖνο φαλακρὸ ὑποκείμενο

άορατο, τούς οδηγεί,
 ὁ μέγας τοῦ ἐπιγείου κανκάν χοροδιδάσκαλος,
 ἄλλοτε κάτω ἀπ' τὴ μορφὴ κάποιας ιδέας,
 ἄλλοτε διάβολος,
 ἄλλοτε Θεὸς λαμποκοπώντας πίσω ἀπὸ τὰ νέφη του.

«Σιωπή!» οἱ φιλόσοφοι.
 Ξέρω καλὰ
 —μὴ συζητᾶτε—
 γιὰτὶ τούς δόθηκε ἡ ζωὴ.
 Γιὰ νὰ τραβᾶνε
 κ' ὕστερα νὰ πετᾶνε
 τὰ φύλλα τοῦ ἡμερολογίου.

Θᾶπρεπε νὰ τούς λυπηθεῖς;
 Μήπως αὐτοὶ λυπήθηκιν ἐμένανε;
 Τὰ βουλευβάρτα,
 οἱ κῆποι,
 τὰ προάστια
 μ' ἔχουν καταβροχθίσει!
 Πέστε μου
 ποῦ θρίσκειται ἓνα παλαιοπωλεῖο;
 Ἐγοράζω ἓνα μαχαίρι.

Εἶναι ἄμορφο νὰ νιώθεις
 πῶς ἡ ἐκδίκηση
 πλησιάζει.

ἘΟ Μαγιακόβσκη στοὺς αἰῶνες

Ποῦ πάω;
 Γιατί;
 Τρέχω πρὸς ὄλα τὰ σημεῖα
 ἀνάμεσα στ' ἀνθρώπινο σηῆνος
 ποῦ βομβίζει.

Τὰ μάτια μου διατρέχουν τὰ παράθυρα-κυψέλες.
 Ἐπίπονος τούς εἶναι ὁ Ἰούλιος
 ξένος,

ἀπεχθής.

Ἡ πολιτεία σβήνει τις βιτρίνες της
καὶ τὰ παράθυρά της.

Κατάκοπος καὶ μὲ γερτὸ κεφάλι.

Καὶ τότε μόνο
τὸ λιόγερμα, ματόδρεχτος χασάπης,
ξεκοιλιάζει τὸ πτώμα τῶν σύγνεφων.

Σέρνομαι.

Μιά γέφυρα φαντασμαγορική.

Ἴχει ἀνεβαίνω

κι ἀπ' τὸ ὕψος της παρατηρῶ παράξενα συγκινημένους.

Εἶμουν ἐκεῖ ὄρθιος, θυμᾶμαι.

Εἶταν ἡ ἴδια ἐτούτη ἀκτινοδόλα λάμψη.

Τὸ ἴδιο καὶ τότε

αὐτὸ λεγόταν Νέβας.

Ἰπῆρχε ἐδῶ μιὰ πολιτεία

μιὰ πολιτεία παράφρονη

χαμένη σ' ἓνα καπνοφόρο δάσος καμινάδων.

Καὶ νά, σ' αὐτὴ τὴν πολιτεία

θ' ἀρχίσουνε σὲ λίγο

οἱ νύχτες

γυάλινες,

πελιδνές.

Νεκρὸς ἀπὸ Ἰούλιο.

Πυρακτωμένος, στερημένος ἀπὸ νύχτα.

Τὸ παραλήρημά του σ' ἓνα φευγαλέο μουρμούρισμα διαφεύγει.

Σὲ λίγο περνάει ὁ σταυρὸς ἑνὸς νοσοκομειακοῦ αὐτοκινήτου,

σὲ λίγο ἀκούγεται ἓνας πυροβολισμός.

Ἵστερα πάλι

σιωπή.

Ξέρω

πώς φτάνει κάτι ελάχιστο
 για να πυρακτώσει
 ανθρώπους σαν και μένα.
 'Όστόσο είναι τρομαχτικό
 έτοιμες οι χιλιάδες τὰ φανάρια
 νάναι πρόσωπα.
 Μά ποῦ λοιπόν ἔχω δει αὐτὸ τὸ τίκ ;

'Επάνω ἀπὸνα σπίτι
 μές στους κινδύνους τῆς γερατῆς σκεπῆς
 σὲ βλέπω νὰ θαδίζεις ἀνάμεσα στις ἀκτίνες
 συνάζοντάς τες σὲ ἀνοδέσμες.
 Τείνομαι ἀκέριος πρὸς ἐσένα
 μὰ ἐσὺ ἔχεις φύγει κιόλας σὰν δμίχλη κάτω ἀπὸ τὴ μύτη μου.

Καὶ πάλι, νά με,
 βουβὸς καὶ πετρωμένος.
 Οἱ βραδινοὶ περπατητὲς σκορπίσανε.
 Νιώθω σχεδὸν τὴν εὐωδιὰ τοῦ δέρματός σου,
 σχεδὸν τὴν ἀναπνοή σου,
 σχεδὸν τὴ φωνή σου.
 Νομίζω πὼς τὸ φάντασμα
 αἰφνίδια ξαναζεῖ.

'Εκείνη διέφυγε,
 ἀπὸ δεσμοὺς ἀγέρινους ξεγλύστρησε.
 Πιότερο ἀκόμη
 ἔχει διαλυθεῖ
 σὲ μιὰ πομπή.
 'Η ἀναστημένη μου καρδιά, βαριά ἀναπήδησε.
 Καὶ πάλι
 Ζήτω
 ἢ τρέλλα μου !

'Ετσι ἀκριβῶς εἶταν οἱ φανοστάτες,
 φυτεμένοι στὴ μέση τῶν δρόμων.
 Τὰ σπίτια εἶταν κατάμοια ἔτσι.
 'Υπήρχε ἀκόμη
 καὶ τούτη ἡ ἀνάγλυφη

άλογοκεφαλή.

«Έ! διαβάτη,
ή ὁδὸς Ζουκόβσκη;»
Μὲ κοιτάζει
καθὼς ἓνα παιδί κοιτᾷ ἓνα σκελετό:
ἀνοίγει διάπλατα τὰ μάτια
καὶ θέλει νὰ τὸ σκάσει.

«Ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια πιά ὀνομάζεται ὁδὸς Μαγιακόβσκη,
ἐκεῖνος εἶχε αὐτοκτονήσει μπρὸς στὴν πόρτα τῆς ἀγαπημένης του».
Ποῖός;
ἐγώ; ἔχω αὐτοκτονήσει;
βρέ, βρέ, τί παραμύθια σοῦ σκαρώνουν!
Σμίλευε τὴ χαρά, καρδιά μου.
Πετῶ πρὸς τὸ παράθυρο.
Οὐράνια συνήθεια.

Εἶναι ψηλά.
Ἄνεβαίνω
πάτωμα τὸ πάτωμα.
Τὸ παράθυρο κλεισμένο μὲ κουρτίνα.
Πίσω ἀπ' τὸ μετᾶξι βλέπω
πὼς ἡ κάμαρα
εἶναι πάντα ἡ ἴδια.

Ἔχεις διασχίσει χίλια χρόνια κ' εἶσαι πάντα τὸ ἴδιο νέα.
Εἶσαι πλαγιασμένη
μὲ τὰ μαλλιά γαλαζωμένα ἀπὸ μιὰ φεγγαρίσια λάμψη.
Μιὰ στιγμή...
Μὰ τὸ φεγγάρι
εἶναι ἡ ρόδινη φαλάκρα του.

Νάτον ἐπιτέλους!

Ἄς κοιμηθοῦν ἀκόμη!
Τὸ χέρι μου
σφίγγει τὴν αἰχμὴ τοῦ μαχαιριοῦ.
Γλυστράω

ρίχνω μιὰ ματιὰ
 και πάλι ξαναρχίζει ἡ ἴδια ἱστορία :
 ὁ ἔρωτας,
 ὁ ἔρωτας κ' ἡ συμπόνια.

Καλημέρα !

Ἄνάβουνε τὰ ἤλεκτρικά.
 Δυὸ μάτια γουρλωμένα.
 «Ποιὸς εἰσθε ;»
 Εἶμαι ὁ Νικολάγιεβ,
 μηχανικός.
 Εἶναι τὸ διαμέρισμά μου.
 Κ' ἐσεῖς ποιὸς εἰσθε ;
 Γιατί ἐνοχλεῖτε τὴ γυναῖκα μου ;

Εἶναι σὲ μιὰ ἄλλη κάμαρα
 ὅπου ἡ αὐγὴ ριγεῖ.
 Ἡ γωνιά τῶν χειλιῶν παραγμένη,
 μιὰ ξένη γυναῖκα εἶναι κεῖ
 δλότελα γυμνή.

Τοῦ δίνω δρόμο.

Ἴσκιος βασανισμένος,
 μέγας,
 τριχωτός,
 κατεβαίνω τὸ μάκρος τοῦ τοίχου
 λουσιμένος μὲ φεγγάρι.
 Οἱ ἐνοικοὶ ἀναπηδοῦν ταραζόντας τίς νυχτικιές τους.
 Χτυπῶ μὲ γδοῦπο στὸ πλακόστρωτο.
 Ὁ θυρωρὸς μὲ στριμώχνει στὴ γωνία.
 «Ἐκεῖνην τοῦ σαράντα-δύο
 ποῦ τὴν ἔχουνε κλεισμένη ;
 Ὑπάρχει κάποιος θρύλος :
 πὼς ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του
 ἀπ' τὸ παράθυρο.
 Κεῖτονταν
 μὲ τὰ κορμιὰ τους σταυρωτά.»

Ποῦ νὰ τραβήξεις τώρα ;
 Στὴν τύχη.
 Στὴν ἐξοχή ;
 Ἄν θέλετε !
 Τρά-λα-λά τζιν ντζά
 Τρά-λα-λά τζιντζά
 Τρά-λα-λά-λα-λά !

Μὲ τὸ λαιμὸ πιασμένο στὴ θηλειὰ τῶν ἀκτίνων
 θὰ συρθῶ ἀνάμεσα στὸ φλεγόμενο θέρος.
 Αἰῶνες ἔρωτα
 σὰ χειροπέδες
 κουδουνίζουν στὰ χέρια μου...

Τὰ πάντα θὰ χαθοῦνε,
 θὰ ἐκμηδενιστοῦνε
 κ' ἐκεῖνος
 ποὺ κινεῖ ζωὴ
 θὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ὕστατη ἀκτίνα
 τοῦ ὕστατου ἡλίου
 ἐνάντια στὸ σκοτάδι τῶν πλανητῶν
 κι ἀπομένει μονάχος
 ὁ πόνος μου
 ὁ πιὸ ὀξύς.
 Ζωσμένος φλόγες
 μένω
 πάνω στὴν ἀσβεστη πυρὰ
 τοῦ ἀκατόρθωτου ἔρωτα.

Τέλος

Ἀπεραντοσύνη
 δέξου καὶ πάλι
 μὲς στὸν κόρφο σου
 τὸν πλάνητα !
 Ὅμως τώρα σὲ ποιὸν οὐρανό,
 σὲ ποιὸ ἄστρο νὰ ὀδεύσω :
 Κάτω μου

ὁ κόσμος
κ' οἱ χιλιάδες ἐκκλησίαι του
ἔχουν ἀρχίσει
τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθία.

1916 - 1917

ΠΑΡΙΣΙ

(ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟ·Ι· ΜΕ ΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ Α·Ι·ΦΕΛ)

Ἐκ μυριάδες βήματα θορυβοποιημένο,
ψιθυροποιημένο ἐκ μυριάδες αὐτοκινητολάστιχα

τὸ Παρίσι, τὸ περνοδιαβαίνω —
τρομαχτικὰ μονάχος
τρομαχτικὰ κανεῖς
τρομαχτικὰ μήτε ψυχὴ.
Γύρω μου —
τὰ ὡτὸ χορογραφία φανταστικὴ,
γύρω μου —
μὲς ἐκ ψάρια ζωόμορφα, ἐκ τὸν καιρὸ
τῶν Λουδοβίκων,
πιδακίζοντας σφυρίζει τὸ νερό.

Βγαίνω

Στὴν Place de la Concorde.

Προσμένω

ὥσπου

ἀνασηκώνοντας τὸ ἐγγάρατο μικρὸ κεφάλι του,
ἐκ τὴν παρακολούθηση ἐξουθενωμένος τῶν ψηλῶν σπιτιῶν,
βγαίνει ἐκ τὴν δμίχλη ὁ Πύργος τοῦ Ἄιφελ
φτάνοντας πρὸς ἐμέ,
ἐμὲ τὴ γιάφκα,
ἐμὲ τὸν μπολσεβίκο αὐτόν.

— Σοσ ...

Πύργε,

σιγότερα, μὴν πλατσουρίζεις ἔτσι! —
θὰ μᾶς πάρουν χαμπάρι!
εἶναι μιὰ γκιλοτινικὴ ἀγωνία τὸ φεγγάρι.
Νὰ τί θὰ πῶ σὲ σένανε
(ἐπάνω του ὄλος ἔχω γαντζωθεῖ
σιγανοψιθυρίζοντας

στο ραδιοαυτί,
 ατέλειωτο μουρμουρητό
 (ζουζουνητό):
 — Έχω διαφωτίσει πέρα ως πέρα πράγματα και κτίρια.

Μόνο
 προσμένουμε και τη δική σου συμφωνία έμεις.
 Πύργε,
 θάθελες νάμπεις στην εξέγερση επικεφαλής;
 Πύργε —
 έμεις
 σ' εκλέγουμε αρχηγό!
 Δέ σου ταιριάζει —
 έσένα πούσαι υπόδειγμα ιδιοφυίας μηχανικής —
 απ' τους απολλιναιρικούς πανάθλιους στίχους
 να μαραγκιάζεις έδω.

Για σένανε
 δέν είναι μέρος — τούτη δώ ή σαπίλα —
 των πορνών τō Παρίσι,
 των ποιητών,
 των χρηματιστηρίων.
 Τά μετρό έχουν κίελας συμφωνήσει,
 είναι μαζί μου τά μετρό —
 τούτα δώ
 μέσ απ' τά σπλάχνα τους τά πετροδουλεμένα,
 θά φτύσουν έξω τō κοινό —
 και θά ξεπλύνουν απ' τούς τοίχους μ' αίμα
 τις ρεκλάμες
 των άρωμάτων και των ψιμουθίων.
 Έτοῦτα έχουν πειστεί —
 δέν πρέπει να ξεχώνονται μέσ από κει
 τά θαγόνια των πλουσιών.
 Αὐτά δέν είναι δούλοι!
 Αὐτά έχουν πειστεί —
 σ' αὐτά
 ταιριάζουν πιότερο
 οί δικές μας άφίσεις,
 τō άγώνα τά πλακάτ.
 Πύργε —
 μή φοβάσαι τούς δρόμους!

Ἄν τὸ θεμέλιο τοῦ δρόμου ἐμποδίσαι τὸ μετρὸ,
 τὸ θεμέλιο αὐτὸ
 οἱ ράγες θὰ τὸ σκίσουν σὲ λουρίδες.
 Τὶς ράγες ξεσηκώνω σ' ἀνταρσία ἐγώ.
 Φοβᾶσαι ;
 Κι ἂν πάρουνε τὸ μέρος σου σμᾶρι τὰ καπηλειά ;
 Φοβᾶσαι πιά ;
 Ἢ Ριβ-γκὸς θαρθεῖ σὲ εὐήθειά σου.
 Μὴ φοβᾶσαι !
 Μὲ τίς γέφυρες συμφωνία ἔχω κάμει.
 Εὐκόλο δά,
 δὲν εἶναι, κολυμπώντας,
 νὰ περάσεις
 τὸ ποτάμι !
 Οἱ γέφυρες,
 πυρακτωμένες πιά ἀπ' τὴν ὀργισμένη κίνηση τῶν ὀχημάτων,
 θὰ σηκωθοῦν μεμιάς ἀπ' τὰ πλευρὰ τοῦ Παρισιοῦ.
 Οἱ γέφυρες θὰ ἐξεγερθοῦν.
 Στὸ πρῶτο κάλεσμα —
 θ' ἀποτινάξουν τοὺς διαβάτες πάνω στὰ λιθάρια τῶν ἀντερεισμάτων.
 Ὅλα τὰ πράγματα θὰ σηκωθοῦν στὰ πισινὰ τους πόδια.
 Τὰ πράγματα πιά δὲ μποροῦνε νὰ τὸ ἀντέξουν.
 Θὰ περάσουν
 δεκαπέντε
 εἴκοσι χρόνια
 θὰ σαπίσει τὸ ἀτσάλι,
 καὶ τὰ ἴδια αὐτὰ
 τὰ πράγματα πάλι
 ἐδῶ νά
 θὰ πᾶν
 νὰ πουληθοῦν γιὰ μιὰ νύχτα στὴ Μονμάρτρη.
 Πᾶμε, Πύργε !
 Σ' ἐμᾶς !
 Ἐσὺ —
 Ἐκεῖ,
 στὴ χώρα μας,
 εἶσαι πολὺ πιὸ χρειαζόμενος, πολὺ !
 Ἐλα σ' ἐμᾶς !
 Μὲς ἀπὸ τὸ στραφτάλισμα τοῦ χάλυθα,

μές ἀπὸ τοὺς καπνοὺς,
 ἔμεῖς θὰ σὲ προὔπαντήσουμε
 μὲ τρυφεράδα πιότερη θὰ σὲ καλωσορίσουμε
 ἀπ' ὄση οἱ πρωταγαπημένοι νιώθουνε γιὰ τοὺς ἀγαπητοὺς.
 Πᾶμε στὴ Μόσχα!
 Σ' ἐμᾶς
 στὴ Μόσχα
 ὑπάρχει εὐρυχωρία μεγάλη.
 Ἐσὺ
 — τὸ κάθε πόδι σου —
 κι ἀπὸναν δρόμο θᾶχει.
 Ἐμεῖς, κεῖ πέρα,
 θὰ σὲ χαϊδεύουμε:
 κάθε στιγμή ἑκατὸ φορές
 τὴ μέρα
 ὡσπου σὰν ἥλιους νὰ λαμποκοπήσουμε τὸ μπροῦντζο σου ὄλον και
 τ' ἀτσάλι.

Ἄς
 τελειώνει ἡ πόλη σας,
 τῶν κουτοθηλυκῶν και τῶν δανδήδων τὸ Παρίσι,
 ἐτοῦτο τὸ Παρίσι τῶν βουλευαρδιάτικων χασκοσεργιανητῶν,
 μονάχο του ἄς τελειώσει, μιὰ νεκραποθήκη Λουδβρο ἄς καταντήσει
 μές στίς παλιατσαρίες τῶν μουσείων και τῶν Βουλωνικῶν δασῶν.
 Ἐμπρός!
 Μὲ τὴν τετράδα βάδισε τῶν δυνατῶν ποδιῶν σου
 ποῦ τοῦ Ἄιφελ τὰ σχέδια τᾶχουν καρφώσει ἐδῶ
 γιὰ νὰ ραδιωθεῖ τὸ μέτωπό σου στὸ δικό μας οὐρανό,
 νὰ φοδηθοῦν τ' ἀστέρια μας ἐμπρός σου.
 Πάρ' τὴν ἀπόφασή σου, Πύργε —
 ὄλοι ἄς ἐξεγεροθοῦν σήμερα κιόλας,
 ἀκέριο τὸ Παρίσι, ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια του, χαλώντας.
 Πᾶμε!
 Σ' ἐμᾶς, στὴν ΕΣΣΔ!
 Ἔλα σ' ἐμᾶς τὸ δίχως ἄλλο —
 ὄσο γιὰ τὴ θεώρηση
 ἐγὼ θὰ σοῦ τὴ βγάλω!

ΙΩΒΗΛΑΙΟ

(Γραμμένο για την 125η επέτειο ἀπ' τῆ γέννηση τοῦ Πούσκιν)

Ἄλέξανδρε Σεργκέιτς! Νὰ συστηθῶ
ἐπιτρέψατέ μου:

Μαγιακόβσκη.

Τὸ χέρι σας παρακαλῶ!

Ἴδου τοῦ στήθους τὸ κλουβί.

Ἄκοῦστε,

δὲν εἶναι χτύποι αὐτοί,

ἀλλὰ οἰμωγή·

ἀνησυχῶ

γι' αὐτὸν τὸν σκύμνο τὸν τιθασευμένο σὲ μικρὸ σκυλί.

Δὲ φανταζόμουν ποτὲ

πὼς μὲς στὸ κεφαλάκι μου

τὸ ἐπαίσχυντα ἔλαφρο

θὰ ὑπήρχανε

τόσες χιλιάδες τόννοι.

Ἐλάτε, σᾶς τραβῶ.

Μήπως καὶ σᾶς παραξενεύει αὐτό;

Σᾶς ἐσφιξα πολὺ;

Μήπως καὶ σᾶς πονῶ;

ὦ, ἀγαπητέ, συγγνώμη.

Ἐχω στὴ διάθεσή μου

τὴν αἰωνιότητα

ὅπως καὶ ἐσεῖς ἐξάλλου.

Τί νὰι λοιπὸν γιὰ μᾶς

νὰ χάσουμε

μιὰ ὠρίτσα ἢ δυό;

Ἐλάτε νὰ καλπᾶσουμε φλυαρώντας

μὲ τὴ βοή νερένιου σάλου

ἐλεύθερα

κι ἀδέσμευτα

σὰ λυώσιμο τοῦ πάγου

λές κι άνοιξη 'ναι έδω.

Δέστε, στόν ούρανό,

ή σελήνη

είναι έτσι νεαρή,

πού δέν τολμοῦνε

δίχως δορυφόρους

νά τήν άφήσουνε νά βγει.

'Εγώ

τώρα είμαι

λεύτερος πιά

κι από τόν έρωτα

κι άπ' τά πλακάτ.

'Η άρκούδα τής ζήλειας

μιά νυχάτη μονάχα προβιά

κείτεται τώρα.

Μπορεί κανένας

νά πειστεί

πως είναι ή γή μας κατηφόρα—

καθήστε

στά ίδια σας τά πεινά

και γλυστρήστε, με φόρα!

*Οχι,

κανένανε δέ θα σκοτίσω με τίς μαῦρες μου μελαγχολές,

κι άλλωστε

δέν έχω κέφι με κανένανε νά στήσω πιά όμιλές.

Γιά ανθρώπους σάν κ' έμᾶς

δέν άπομένει πιά

παρά ό ρυθμός τά βράγχιά του άνοιγοκλείνοντας

όλο και πιό γοργά στήν ποιητικήν άμμο.

Κακό μεγάλο τ' όνειρο,

άνώφελο νά όνειρευόμαστε δώ χάμω.

Πρέπει χωρίς άνασασμό

τόν ύπαλληλικό νά συνεχίζεις καταναγκασμό.

Αλλά

καμιά φορά συμβαίνει

όψη και νόημα ή ζωή νά παίρνει άλλο

κι ανάμεσα από μιá άσυναρτησία

καταλαβαίνεις τó μεγάλο.

'Εσείς κ' έγώ

τὴν ἐπιστολή.

— Τί νὰ σᾶς πῶ
ὁ σύζυγός σας εἶναι θλάκας
κ' εὐνουχισμένο, γέρικο ἄτι.

Ὅμως ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ
καὶ δική μου δπωσδήποτε σᾶς θέλω,
μοῦ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξέρω
κάθε πρωτ, καθὼς ξυπνῶ,
ὅτι μαζί σας, μὲς στή μέρα, θὰ συναντηθῶ—
Ἵπῆρχανε λογιῶ - λογιῶ
κὶ ὀρθοστασία κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα, καλέ,
κ' ἐπιστολές
καὶ νευρικοὶ κλονισμοὶ τοῦ ζελέ.

Μὰ

ὅταν
δὲν εἶναι πιά κανεὶς σὲ θέση οὔτε νὰ λυπηθεῖ,
αὐτό,
Ἄλέξανδρε Σεργκέιτς,
εἶναι πολὺ πιὸ δύσκολο, πολὺ.

Ἄντε, Μαγιακόβσκη!

Ρίξε τὸ φῶς τοῦ φάρου σου πρὸς τὸ νοτιά!
Καταβασάνισε μὲ ρίμες
τὴν καρδιά—

καὶ τοῦ ἔρωτα
τὸ τέλος ἔχει φτάσει
ἀγαπητέ, Βλαντίμ Βλαντίμιτς, νά.

Ὅχι,

κανεὶς ἐτοῦτο γερατειὰ δὲ θὰ ὀνομάσει.
Σπρώχνοντας τὸ κουφάρι
μπρός,
ἐγὼ μονάχος θὰ τὰ βγάλω πέρα
μιά χαρὰ μὲ δυό,
κὶ ἂν ὀργιστῶ—
ἀκόμη καὶ μὲ τρεῖς.

Λένε πὼς τάχα ἐγὼ

εἶμαι θεματικῶς ἰν-τι-βιν-τουαλιστής!

Entre nous...

μὴ καὶ κλωστήσει ὁ λογοκριτής.
 Θὰ σᾶς πῶ—
 λὲν
 πῶς εἶδαν—μὴν τὸ πείς—
 ἀκόμη καὶ δυὸ μέλη
 ἔρωτευμένα
 τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς.
 Ἴδού, λοιπόν,
 ποῦ ξαμολῆσαν τὰ κουσκουσουριά,
 παρηγορώντας ἔτσι τὴν ψυχὴ τους.
 Μὴν τοὺς ἀκοῦτε, Ἀλέξανδρε Σεργκέιτς
 αὐτουνοὺς!
 Ἴσως,
 μονάχα ἐγὼ
 πραγματικά λυπᾶμαι μεταξὺ τους
 γιὰ τὸ ὅτι σήμερα δὲν εἶστε
 ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς.
 Ἐγὼ,
 ὅσο ζούσατε,
 μαζὶ σας θᾶπρεπε
 νὰ συμφωνήσω.
 Σὲ λίγο, νά,
 θὰ πεθάνω κ' ἐγὼ
 καὶ βουδὸς
 θὰ γίνω στὴ στιγμή.
 Μετὰ τὸ θάνατό μου,
 ἐμεῖς,
 πλάϊ - πλάϊ θὰ σταθοῦμε σὲ ὕψος σχεδὸν ἴσο·
 ἐσεῖς στὸ Πι
 κ' ἐγὼ στὸ Μι.
 Ποιὸς εἶναι ἀνάμεσά μας;
 Μὲ ποιὸν ὀρίζετε νᾶχομε σχέσεις;—πές.
 Ἡ χώρα μου
 εἶναι ὑπερβολικὰ φτωχὴ
 σὲ ποιητές.
 Ἀνάμεσά μας
 ἔχει παρεισφρήσει ὁ Νάντσον,
 — αὐτὸ ἔναι τὸ κακὸ. Μιὰ εὐχὴ
 ἂς κάνουμε

για να τὸν μεταθέσουν
 κάπου ἐκεῖ στὸ Χί!
 Ἐνῶ ὁ Νεκράσοδ
 ὁ Κόλια,
 τοῦ μακαρίτη Ἀλιόσα ὁ γιός—
 αὐτός, στὴν τράπουλα
 μὰ καὶ στὸ στίχο,
 μπορῶ νὰ πῶ στὴν ὄψη ἀκόμα,
 δὲν εἶν' κακός.
 Τὸν ξέρετε;
 εἶναι καλὸς μουζικός
 τοῦτος δά.
 Αὐτὸς
 ταιριάζει γιὰ παρέα μας—
 ἄς μείνει.
 Γιὰ τοὺς συγχρόνους τί νὰ ποῦμε πιά;
 Θαρρῶ πὼς θὰ ζημιώναμε, ἂν
 κάποιος γιὰ ἕναν ἀπὸ μᾶς
 πεντήκοντα ἀπὸ δαύτους δίνει.
 Ἄπ' τὸ χασμουρητὸ
 σοῦ ξεκλειδώνονται
 οἱ μασέλες, ὦφ!
 Ὁ Ντορογκοῖτσένκο,
 ὁ Γκερασίμοβ,
 ὁ Κυρίλοβ,
 ὁ Ροντόφ—
 Τί
 πανομοιότυπο τοπίο—κομπολόι!
 Ε, κι ὁ Γεσένιν,
 μελοδραματικῶν μουζικῶν σκυολόι.
 Πὼς νὰ μὴν ξεκαρδίξεσαι; Τί θάρδος!
 Σάμπως γελάδα μὲ χειρόκτια δορκάδος.
 Νὰ τὸν ἀκούσεις μιὰ φορά...
 Τὸ ἐλέπεις, μουζικάντικος χαβάς!
 Ἕνας ὀργανοπαίχτης μπαλαλάϊκας!
 Ὁ ποιητής,
 μᾶστορας πρέπει νᾶναι
 καὶ στὴ ζωή.
 Ἐμεῖς, εἴμαστε δυνατοί

σάν σέ μπουκάλε τῆς Πολτάβας τοῦ ἀλκοόλ τὸ χνώτο.
Τί σόι πράμα ὁ Μπεξιμένσκη, τί;

Δὲ λέω...

καλούτσικος...

σάμπως καφές ἀπὸ καρτότο.

Ἔχουμε, ἀλήθεια,

τὸν Ἀσέεβ

τὸν Κόλια.

Αὐτὸς τὰ καταφέρνει.

Ἔχει ἔτσι κάτι ἀπ' τὴ δικιά μου μιστοριά.

Μὰ αὐτὸς ἔχει ἀπὸ πάνω

καὶ τὴ φαμίλια του τὴ δόλια!

Ὅσο μικρὴ—

πρέπει γι' αὐτὴν νὰ θγάλει καὶ παρὰ.

Ἄν ζούσατε,

στὸ ΛΕΦ συνδιευθυντὴ μου

σίγουρα θὰ σᾶς εἶχα θάλει!

Ἐγὼ θὰ τὸ μπορούσα

καὶ δίστιχα προπαγανδιστικά

νὰ σᾶς ἐμπιστευτῶ.

Θᾶφτανε νὰ σᾶς δείξω μιὰ φορά:

ἐτοῦτο γίνεται ἔτσι, κ' ἔτσι ἐκεῖνο πάλι.

Σεῖς θὰ τὰ καταφέρνατε —

ὦ, ἐσεῖς

μὲ τὸ ὕφος σας αὐτό!

Ἐνα χοντρὸ πινέλο

θὰ σᾶς ἔδινε

καὶ καναβάτσα,

θὰ σᾶς παράδινε

στὴ διαφήμιση

τῶν κυριῶν τοῦ Γκούμ.

(Δέστε, πὺ ἐγὼ ἔχω φτάσει στὸ σημεῖο

ἰάμβους νὰ τραυλίζω τσάτρα - πάτρα.

μόνο καὶ μόνο

γιὰ νὰ σᾶς εἶμαι εὐχάριστος,

ἰδοῦ.)

Τώρα, κ' ἐσεῖς

θ' ἀναγκαζόσασταν

στὸν τραυλὸν ἱάμβο νὰ πεῖτε: τράβα.

Σήμερα,

λόγχες είναι

οί πέννες μας

και δόντια από δικράνια, άμέρωτα,—

της επανάστασης οι μάχες είναι

πιό σοβαρές άπ' την «Πολτάδα»

κι ο έρωτας

πιό μεγαλόπρεπος

άπ' του 'Ονέγκιν τόν έρωτα.

Πιότερο άπ' όλα νά φοβάστε τούς πουσκινιστές.

Μέ παλαιά μυαλά ένας Πλιούσκιν,

κρατώντας την πεννίτσα του

τήν κατασκουριασμένη,

θ' ανακατευτεί.

— Για κοίτα κεί!

ανάμεσα στους λεφιστές

Έκανε την εμφάνισή του ο Πούσκιν.

Για δέστε τόν άράπη!

Και πάει με τόν Ντερζάδιν

μαθές νά παραβγει...

Σας αγαπώ,

μά ζωντανό

κι όχι καθόλου μουμιοποιημένο.

Μέ τών χρηστομαθειών τó λούστρο

σας έχουνε σκεπάσει, ναί.

'Εσείς,

κατά τή γνώμη μου,

δσο ζούσατε,

— στή σκέψη αυτή έπιμένω —

τό ίδιο θ' άφηνιάζατε

κ' έσείς, 'Αφρικανέ!

Αυτός, ο σκύλας γιός Νταντές!

Τί σόι σπιούνου άριστοκράτου.

'Εμείς θα τόν ρωτούσαμε

— Ποι ούς έχετε γονείς;

Πρίν από τó 17

μέ τί άσχολιόταν ή άφεντιά του;

Και τούτος ο Νταντές καπνός θα γίνονταν εϋθύς.

Τί νά τά λέμε;

Σάν τόν πνευματισμό
 εκείνη ή φλυαρία.
 Ούτως εἰπεῖν,
 σκλάβος τῆς ἴδιας του τιμῆς...
 τὸν ἔρριξε μιὰ σφαῖρα καταγῆς.
 Ἕνα σωρὸ ἀπὸ δαύτους
 ὡς μὲ τὰ σήμερα κυκλοφοροῦνε,
 συμμορία —
 τῶν γυναικῶν μας
 κυνηγοὶ
 κάθε λογῆς.
 Εἶναι καλὰ σ' ἐμᾶς ἐδῶ
 στῶν Σοβιετ μας τῆ χώρα.
 Μπορεῖς νὰ ζήσεις, νὰ δουλέψεις
 μιὰ δουλειὰ συντροφικῆ.
 Μονάχα, νά,
 πού, δυστυχῶς,
 ποιητὲς δὲ βρῖσκεῖς τῶρα
 κ' ἴσως, ποιὸς ξέρει, κιόλας λέω
 νὰ μὴ χρειάζονται κι αὐτοί.
 Μὰ εἰν' ὧρα νὰ τελειώνουμε :
 ἡ αὐγὴ
 ἔξω ἔχει τίς μεγάλες τῆς ἀχτίνες ἀμολήσει
 Μὴν τύχει κι ὁ ἀστρυφύλακας
 ἀρχίσει
 νὰ σᾶς ἀναζητᾶ.
 Σὲ τοῦτο τὸ μπουλδάρ Τβερσκόϊ
 σᾶς ἔχουν τόσο συνηθίσει.
 Λοιπόν, ἐλάτε,
 θὰ σᾶς βοηθήσω νὰ καθήσετε
 στὸ βᾶθρο σας ξανά.
 Κ' ἐμένανε
 ὅσο ζῶ
 θάπρεπε νὰ μοῦ στήσουν ἀνδριάντα.
 Θάβαζα κάτωθι του
 δυναμίτη —
 κι ἄντετε, πῦρ,
 στὸν ἀέρα ν' ἀνατιναχτεῖ.

Μισώ

κάθε λογής νεκρίλα πάντα

Λατρεύω

κάθε λογής ζωή!

ΕΞΕΛΑΣΠΩΣΤΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Τὸ μέλλον δὲ θάρθει
ἀπὸ μονάχο του, ἔτσι νέτο - σκέτο,
ἂν δὲν πάρουμε μέτρα
κ' ἑμεῖς.
Ἄπὸ τὰ βράγχια, κομσομόλε, ξεπαξέ το!
Ἄπ' τὴν αὐρά του, πιονιέροι, ἔσεις.
Ἡ κομμούνια
δὲν εἶναι μιὰ βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ, πού λές,
γιὰ νὰ τὴν ὄνειρέυσαι
τὶς νυχτιές.
Μέτρησε,
καλοσκέψου,
σημάδεψε —
καὶ τράβα, εἴματα τὰ εἴματα,
ἔστω καὶ πάνω σὲ μικροζητήματα.
Δὲν εἶναι μόνον
ὁ κομμουνισμὸς
στὴ γῆ,
στὰ κάθιδρα ἐργαστάσια ἐκεῖνα.
Εἶναι καὶ μὲς στὸ σπίτι,
στὸ τραπεζάκι μπρός,
στὶς σχέσεις,
στὴ φαμίλια,
στὴν καθημερινὴ ρουτίνα.
Ἐκεῖνος κεῖ,
πού ἔλημερίς
τριζοβολαίει βλαστήμιες
σὺν κάρω κακογρασωμένο,
ἐκεῖνος πού,
σὺν ὀλοῦζει ἢ μπαλαλάικα.
αὐτὸς
τὸ μπόι τοῦ μέλλοντος
χλωμιζέει εὐθὺς.

δὲν τῶχει φτασμένο.

Πόλεμος

δὲν εἶναι μόνο, ἔπως θαρρεῖς ἐσύ,

νὰ λῆς ναί, ναί,

στὰ μέτωπα

μὲ βολῆς πολυβόλου.

Τῆς φιλίας,

τοῦ σπιτικοῦ,

ἢ ἐπίθεση,

γιὰ μᾶς μικρότερη ἀπειλή

δὲν εἶναι διόλου.

Ἐκεῖνος ποὺ ὑποτάχθηκε

στὴν πῆσση τῆς φιλίας,

κοιμᾶται

μὲς στὴ μακαριότητα

πόρων φτιαγμένων μὲ χαρτί,—

κῶτῶς δὲν ἔφτασε τὸ μπῶϊ

τῆς προσήλιας,

τῆς δυνατῆς ζωῆς ἐκείνης

ποὺ θάρτεϊ.

Σὺν τῇ φλοκάτῃ

καὶ τὸ χρόνο ἐπίσης,

ὁ σκόρος τῆς καθημερινότητος

τὸν κατατρῶει στιγμή-στιγμή.

Τὸ μαινεζιμένο ροῦχο

τῶν ἡμερῶν μας γιὰ ν' ἀερίσεις,

ἔ, κομμομέλε, τίναξέ το ἐσύ.

ΚΑΛΑ ΠΑΜΕ
ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΟΧΤΩΒΡΗ
(*Αποσπάσματα*)

1

Ὁ χρόνος
 εἶναι κάτι
 ἀπίθανα μακρὺ.
Ἐπῆρξαν χρόνοι,
 πάει, περᾶσαν,
 μυθικοί.
Οὔτε μπιλίνες
 οὔτε κ' ἔπη
 οὔτε ἐποποιεῖς πιά.
Σὰν τηλεγράφημα
 ἢ στροφή
 πετᾶ.
Μὲ φλογισμένα χεῖλη
 πιές
 γονατιστὸς
ἀπ' τὸ ποτάμι
 ποῦ τὸ λέμε
 «γεγονός».
Εἶναι ὁ καιρὸς
 π' ὄλος βομβίζει
 σὲ τηλεγράφου χορδῇ.
Εἶναι ἡ καρδιά
 μὲ τὴν ἀλήθεια
 οἱ δυὸ μαζί.
Αὐτὸ συνέβη
 μὲ τοὺς μαχητὲς
 ἢ μὲ τὴ χώρα

ἦ

στή δική μου

τὴν καρδιά

συνέβη τώρα;

Θέλω μὲ τὸ

βιβλίο αὐτὸ

τὸ μικρὸ κόσμο τοῦ σπιτιοῦ ν' ἀφήσουμε

γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε

πάνω στοὺς ὤμους

πολυβολικῶν πυρῶν,

τὸ στίχο

σὰ μιὰ λέγῃ

ν' ἀστραποβολήσουμε.

Θέλω ἀπὸ τὸ

βιβλίο αὐτό,

μὲς ἀπ' τὴν εὐφροσύνη τῶν ματιῶν

τοῦ μάρτυρα

ποῦ φέγγει ἀπὸ εὐτυχία,

νὰ τρέξει

στὰ κατάκοπα

μοῦσικλα ἔλωνῶν

μιὰ δύναμη

ἀπὸ δημιουργία

κι ἀνταρσία.

Τὴ μέρα αὐτὴ

γιὰ νὰ ὑμνήσουμε,

κανέναν δὲ θὰ μισθώσουμε.

Μονάχα τὸ μολύδι, ἔμεις

ἐπάνω στὸ χαρτί

θὰ σταυρώσουμε,

ἔτσι ποῦ τῶν σελίδων ἡ βοή

ὅπως ἡ βοή τῶν σημαίων

πάνω ἀπ' τὰ μέτωπα νὰ θορυβεῖ

τῶν ἑτῶν.

7

Σὲ τέτοιες νύχτες

τέτοιες μέρες, νά,

σ' ὥρες

μιᾶς τέτοιας ἐποχῆς
ποτὲς
ἄλλο στοὺς δρόμους δὲ θωρεῖς
παρὰ
τίποτα κλέφτες
ἢ ποιητές.
Τὸ δαίλι
πάνω στὸ ντουσιά
πέλαγο ἀνεστραμμένο
γαλανό.
Ἐπάνω ἀπ' τὴ φωτιά,
πυρέξανθο
τὸ Πέτερμπουργκ
ἀνατιναγμένο
ὡς ὑποβρύχιο
τραβάει πρὸς τὸ θυθό.
Τὸ δαίλι
σὰ νερὸ
σπιθίζει—
ἀπύθμενο
γαλάζιο χάσμα.
Κι ἀκόμη ἐδῶ
ὁ ὄγκος τοῦ Ἄβρόρα
ξεχωρίζει
ὡς κήτους φάσμα.
Τῶν πολυβόλων
τὰ πυρὰ
κούρεψαν τὴν πλατεία.
Οἱ προκυματες
κενές.
Στοῦ πυκνοῦ δειλινοῦ
τὴ γαλανὴ ἀσωτία
μεγαλαυχοῦν μονάχες
οἱ φωτιές.
Κ' ἐδῶ
ποῦ ἡ γῆς
ἀπὸ τὴ ζέστη ἰδρώνει
ἓνας
φαντάρος

μοῦ γράφουνε
 ἀπ' τὸ χωριὸ
 τῆ βιβλιοθήκη μου
 καὶ τώρα τί θὰ κάμω;»
 Μὲ μάτια διάπλατα
 τὸ βλέμμα κάρφωσεν ὁ Μπλόκ
 στοῦ Μπλόκ τὸν ἴσκιον
 ποῦ ἐρθώθηκε στὸν τοῖχο — νάτον —
 σάμπως κ' οἱ δυὸ
 νὰ περιμένουν τὸ Χριστὸ
 βαδίζοντα ἐπὶ τῶν ὑδάτων.
 Ὅμως στὸν Μπλόκ
 δὲν ἔστερξε ὁ Χριστὸς
 νὰ ἐμφανιστεῖ.
 Καὶ πλάι στοῦ Μπλόκ τὰ μάτια
 ἤ θλίψη κεῖται.
 Κι ἀντὶ γιὰ τὸ Χριστὸ
 προβαίνουν στὴ γωνιά
 ἀνθρωποὶ ζωντανοὶ
 μὲ τὸ τραγούδι:
 —Σηκωθεῖτε!
 Σηκωθεῖτε!
 Σηκωθεῖτε!

8

Χειμῶνας τσουχτερὸς.
 Μεγάλῃ παγωνιά.
 Μὰ τὰ κορμιὰ
 ὄλο ἕδρωτα
 κολλᾶνε ἀπὸ τίς μπλοῦζες κάτω.
 Κάτω ἀπ' τίς μπλοῦζες
 οἱ κομμουνιστὲς
 καυσέξυλα φορτώνουνε βαριά
 στὴν ἐθελοντικὴ ἐργασία τοῦ Σαββάτου.
 Δὲ θὰ σχολάσουμε
 ἂν καὶ
 πέρασε ἡ ὥρα τῆς δουλειᾶς
 κ' εἶναι τὸ σχολάσμα

δικαιώμά μας.
 Δικάμας τὰ θαγόνια
 και
 δικός μας δρόμος, όπου πᾶς,
 κ' ἔμεϊς
 φορτώνουμε
 τὰ ξύλα τὰ δικάμας.
 Μπορούμε
 νὰ σχολάσουμε
 κατὰ τις δυὸ —
 μὰ ἔμεϊς
 ἀεγὰ θὰ φύγουμε
 τὴ νύχτα.
 Παγώνουν τὰ συντρόφια μας,
 κρύο τσουχτερό.
 Χρειάζονται τὰ ξύλα μας.
 Μὲς στὴ φωτιά τους ρίχτα.
 Βαρειά δουλειά,
 δουλειὰ ἐξαντλητική, νὰ πείρς·
 κι οὔτε καπίκι
 γιὰ ἄλη αὐτὴ
 τὴν ἀγγαρεία.
 Ὅμως ἔμεϊς
 δουλεύουμε
 σάμπως ἔμεϊς
 νὰ φτιάχνουμε
 τὴν πιὸ μεγάλη ἐποποιία.
 Ἔτσι ὅλο θὰ δουλεύουμε
 ὅλα ὑποφέροντάς τα
 γιὰ νὰ τρέχει ἡ ζωὴ
 μὲς στὰ δικάμας τὰ
 θαγόνια βιάζοντας
 μὲ σιδερένια ἔμβα-
 τήρια, τῶν ἡμερῶν τις ρόδες,
 στὶς δικέσ μας
 τις στέπες και τις πολιτεῖες
 τις παγωμένες
 τις δικέσ μας.

11

Μέσα στη σόμπα
 τὸ χειμώνα
 τοὺς τόμους ρίχνουε
 τοῦ Σαίξπηρ
 στη φωτιά.

Χτυποῦν τὰ δόντια
 μόνα,
 μιὰ πατάτα
 εἶναι γι' αὐτοὺς
 τσιμπούσι μιὰ φορά.

Μέσα σ' αὐτὸ
 τὸ πέτρινο
 καζάνι
 βράζω κ' ἐγὼ
 βράζει κι αὐτὴ
 ἡ ζωὴ —
 τρεχάλα καὶ ὕπνος
 καὶ φθορὰ
 καὶ μάχη μάνι - μάνι,
 σὲ τούτου τοῦ σπιτιοῦ
 τὸ πάτωμα
 νάτην ἐκεῖ,
 ἡ ζωὴ καθρεφτισμένη
 ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορφὴ,
 καλοπλυμένη
 ἀπὸ τὴν ἀστραπή
 ἔτσι ποὺ καθρεφτίζονται
 πλῆθος τὰ τράμ
 ποὺ προχωροῦν
 καὶ πᾶν.

Σὰν πέφτουε
 πυκνὰ
 πυρὰ
 σκύβω καὶ κοντοκάθουμαι
 στὴ σιγαλιά,
 τὰ μάτια μου
 καρφώνω στὸ φεγγίτη

νὰ βλέπω
 πιὸ καλά.
 Ἐγὼ
 σ' ἓνα δωμάτιο - παραβάκι
 πλέοντας
 περνῶ
 τριῶν χιλιάδων
 ἡμερῶν
 τὸν ὠκεανό.

12

Πολλὴ δουλειὰ
 σκουτοῦρες λίγες —
 ἐλάκερο ἓνα φούντι!
 πρώτης κατηγορίας
 — εἶδες;

Ὅλημερίς
 τὸ πελέκι χτυπάει —
 κόβουνε ξύλα
 ἔχοντας πιεῖ
 μόνο ἓνα τσάι.

— Ἐμεῖς,
 δὲν εἴμαστε Φιλίπποβ,
 ἔμεῖς,
 συνηθισμένοι πιά.
 Θᾶχουμε γεῦμα
 ναὶ
 καὶ δεῖπνο
 φτάνει μονάχα τοὺς λευκοὺς
 νὰ κυνηγήσουμε
 ἔξω ἀπ' τὶς πόλεις μας
 μακριά.

Πεινᾶς;
 Τὴ ζῶνὴ πιὸ σφιχτά.
 Κι ὀρθός.

Στὰ χέρια τὸ ντουφέκι.
 Καὶ στὸ μέτωπο,
 ἐμπρός.

.

Ὅλος ὁ χώρος
 δώδεκα πῆχες
 τετραγωνικοί.

Τέσσερις μένουν
 στὸ διαμέρισμα
 ἐκεῖ.

Ἡ Δίλια
 ἢ Ὀλια
 ἐγώ

κι ὁ Σένικ
 τὸ σκυλί.
 Σκισμένο καπελάκι
 παίρνω καὶ φορῶ —
 μὲ τὸ μικρὸ μου τὸ ἔλκηθρο
 νὰ βγῶ.

— Ποῦ πᾶς;
 — Στὸν καμπινὲ
 τῆς ὁδοῦ Γιαροσλάβσκαγια
 θέλω νὰ πάγω.

Ἡ γούνα
 ἢ κρεμασμένη
 σὰν ἱστίο, γιὰ δέσ,

βρωμολογᾷ
 τράγο.

Στὸ ἔλκηθρο
 κουβαλῶ
 ἓνα κούτσουρο
 χοντρὸ —

τὸ βούτηξα
 ἀπὸ φράχτη
 τσακισμένο —

τὸ κούτσουρο,
 ἀπὸ πέτρα
 πιδ σκληρό,

μοιάζει σὰ βόϊδι
 σφαγμένο,

σὰ γόνατο
 ἐνὸς γίγαντα

πρησμένο.

Μπαίνω

θριαμβευτικά,

τῷ κούτσουρο κρατώντας

ἀγκαλιά.

Στὸν Ἰδρωτα μουσκίδι

μὲ σηκωμένο φρύδι

καὶ μὲ ὕφος ἀρμωστό

τὸ ξύλο

πελεκῶ

μὲ τὸ σουγιά.

Τὸ μαχαίρι —

σκουριά.

Κέβω —

τρανή χαρά.

Στὸ κούτελό μου,

ἢ ζεστασιά,

τὸν πυρετὸ

ἀνεβάζει.

Λιβάδια ἀνθίζουν

καὶ στ' αὐτιά

ὁ Μάης, ὁ Μά-

ης κρέζει

πυρὰ

τραγούδια

κ' εἶναι τοῦ κάρβουνου

ἢ καπνιά

κ' ἢ μυρουδιά

ἀπὸ τὰ μαῦ-

ρα πελεκούδια.

Τέσσερις

κρυσταλλωμένοι

σταλακτίτες

διπλωθῆκαν,

κοιμηθῆκαν.

Ἀνθρώποι μπῆκαν

καὶ στὶς μύτες

περπατᾶνε,

μᾶς ξυπνᾶνε.

Μόλις πού πρόλαβαν
 νά μᾶς ξυπνήσουν
 — τί ἤσυχλα !

ἀπὸ τὰ κάρβουνα
 ἀσφυξία.
 Στὰ τζάμια πάνω
 σωρὸς τὸ χιόνι
 μοιάζει καμπούρη
 ποὺ πετρώνει.
 — Δὲν παγώσατε ἀκόμη ;
 Μέσα στὴ νύχτα
 ἡ παγωνιά
 πᾶει-κ' ἔλα καὶ τριζοβολᾶ,
 μὲ χιόνινα ποδήματα.
 Στὴν κάμαρά μου
 ἔσκυψε ὄλος
 ὁ οὐράνιος θόλος
 λουσομένος σὰν
 σὲ ὠκεανὸ
 στὸ δειλινό.

Στὴν ἐπιφάνεια
 τὴ στρωτὴ
 καὶ τὴν πλατειά
 πρὸς τὸ νοτιᾶ

μέσα στὴ ρόδινη
 ἀνταύγεια
 φεύγουμε σύγνεφα-καράδια.
 Πέρα ἀπ' τὴ ρόδινη
 ἐπιφάνεια
 τὴ στρωτὴ

νά ρίξουν ἄγκυρα
 ἐκεῖ
 ποὺ σημυδόξυλα πολλὰ
 καίτε καὶ λαμπαδιάζουν
 σ' ἀψηλὴ φωτιά.

Ἐγὼ πολὺ
 ἔχω πλανηθεῖ
 σὲ ζεστὲς χώρες
 μὰ μόνο τὸ χειμῶνα αὐτὸ

σ' αὐτὲς τὶς ὥρες
 ἔνιωσα τί θὰ πεῖ
 θαλπωρὴ
 τοῦ ἔρωτα,
 τῆς φιλίας,
 τῆς φαμίλιας.
 Μονάχα πλαγιασμένος
 σὲ τέτοια παγωνιὰ γυμνὴ
 τρίζοντας ὄλος
 μ' ὄλα σου τὰ δόντια
 μαζί
 θὰ καταλάβεις
 ἕνα τέτοιο βράδι
 τί θὰ πεῖ
 νὰ τοιγγουεύεσαι στοὺς ἄλλους
 τὴν κουβέρτα
 καὶ τὸ χᾶδι.

Τὴ γῆς
 ποὺ ἔ ἀγέρας της
 εἶναι γλυκὺς
 σὰν τὸ σιρόπι
 μπορεῖς
 νὰ τήνε παρατήσεις,
 νὰ τὴν κάνεις τσέρκι ἢ τόπι.

Ὅμως τὴ γῆς
 ποὺ πάγωσες μαζί της
 στὸ πέρασμα τέτοιων χειμῶνων
 ποτέ σου δὲ θὰ πάψεις
 νὰ τὴν ἀγαπᾶς
 στοὺς αἰῶνες
 τῶν αἰῶνων.

Ἐκρυψε
 κεῖνος ὁ χειμῶνας
 ὁ κακὸς κι αὐστηρὸς
 ἔσους κοιμήθησαν
 γιὰ πάντα.

Τί νά τά κάνω

πιά τὰ λόγια ;

Κι αὐτός

ὁ στίχος

περιττός.

*Αντε, στή μπάντα.

Τὸν πόνο

τὸ λυγίσο

δὲ θὰ ἐγγίσω

Ἐγώ,

ἀπ' τῆ σειρὰ τῶν ἡμερῶν

παίρνω μιὰ μέρα

ποῦ μὲ χιλιάδες ἄλλες μοιάζει

πέρα ὡς πέρα.

*Αν ἔγραφα

ἐγὼ

κατιτίς,

ἀν εἶπα

κάτι,—

φταῖνε γι' αὐτὸ

τὰ μάτια - οὐρανοί,

φταίει τῆς

ἀγαπημένης μου τὸ μάτι.

Στρογγυλὸ

καστανὸ

κι ἀσφυκτικὸ

σὰν κάρφουνο μισοαναμμένο.

Λύσσαξε

τὸ τηλέφωνο

τρελλό,

μπουμπούνισε στ' αὐτὶ

σάμπως πελέκι ἀνεστραμμένο.

Τὰ καστανὰ

τὰ τρισμεγάλα μάτια

τᾶσφιξε

τὸ πρήξιμο

τῆς πείνας.

Ὁ γιατρὸς κάθησε

καὶ φλυάρησε

— ὁ τᾶδε, ὁ δεινάς —

λέει, για να βλέπουν

τὰ μάτια

θέλουν

ζεστασιά

θέλουν

τὰ πράσινου τὰ πλάτια.

Στὸ σπῆτι πάω,

ὄχι για δείπνο πιά.

Περνώ

νά δῶ μονάχα

τὴν ἀγαπημένη μου

καὶ κουβαλῶ

δυὸ

καρότα

κρατώντας τα

ἀπ' τὴν πράσινην οὐρά —

ἐγὼ

πούχα χαρίσει

πρῶτα

πολλὰ μπουκέτα

καὶ ζαχαρωτά.

Μὰ πιδὸ πολὺ

ἀπ' ἄλα

τ' ἀκριβὰ δῶρα,

θυμᾶμαι τώρα

τῶν καρότων

τὴν οὐρά

καὶ τὸ μισὸ τὸ κούτσουρο

τοῦ σημιδοδέδεντρου

ποὺ τὸ κουβάλησα

ἀγκαλιά.

Πρηστήχανε

τὰ μάγουλα,

καὶ τὰ ματάκια -

χαραμάδες.

Τὰ χίδια

οἱ πρασινάδες

τὰ γιάτρεψαν

ξανά.

Μεγάλα τώρα

σὺν τὰ πιατόκια τοῦ τσαγιοῦ
τὴν ἐπανάσταση

κοιτοῦν.

Ἄπ' ὄλους πιδ εὐκολα

τὰ πάντα εἶναι γιά μένα.

Ἐγώ' μαι

ὁ Μαγιακόβσκη.

Σ' ἓνα κομμάτι

ἀλογίσιο κρέας

τὸ δόντι μου

θόσκει.

Ἡ πόρτα

τρίξει

σὰ νὰ θρηνεῖ.

Μπαίνει

ἡ ἀδελφή μου

ἡ πιδ μικρή.

— Γεϊά σου, Βαλόντια!

— Ὀλ:α, ἐσύ;

— Αὔριο, Πρωτοχρονιά,

μὴ καὶ σοῦ θρίσκεται

λιγάκι ἄλατι πουθενά;

Μοιράζω,

μές στις παλάμες μου ζυγιάζω

μιὰ πρέζα νοτισμένο

ἄλατι.

Καί, νάτη.

παλεῖοντας

τὸ χιόνι

καὶ τὸν τρόμο

γλυστρέει ἡ ἀδερφή

τραβάει ἡ ἀδερφή

τὰ βήματά της σέρνοντας

σὴν Πρέσναγια

τρία θέροτσια δρόμο,

τὴ χιονισμένη

στράτα

γιὰ ν' ἄλατίσει

μιὰ βραστή πατάτα.

Δίπλα της

πάει

κ' ἡ παγωνιά

κι ὄλο σηκώνει

μπόι

ὄσο τραβᾷ.

Φτάνει στὸ σπίτι

ἡ ἀδερφή,

καὶ νά, δὲν ξεκολλᾷ

τ' ἄλατι,

— ἔχει παγώσει

ἐκεῖ

στὰ δάχτυλά της.

Ἄσπρος,

γυμνός,

ὁ βράχος τῶν πρωτευουσῶν.

Στὸ βράχο πάνω

κόλλησε

ὁ σκελετός

τῶν δασῶν.

Καί, νά,

πίσω ἀπ' τὸ δάσος,

μὲς στ' οὐρανοῦ τὸ σάλι,

σερνάμενος

σάν ψείρα

ὁ ἥλιος προβάλλει.

Καὶ τοῦ Δεκέμβρη

ἡ αὐγή,

γκρίζος καπνός

κι ἀργός

πάνω ἀπ' τὴ Μόσχα

ὕψώνεται

σάν τύφου πυρετός.

Ἐγὼ

τὴ γῆς ἐτούτην

ἀγαπῶ βαθιά.

Ἔχω γυρίσει

δλόκληρη

τῆ γῆ

σχεδόν,

κ' εἶναι καλή

ἢ ζωῆ

κ' εἶναι καλά

νά ζεῖς, λοιπόν.

Μά στήν ἀντάρα αὐτή,

μαχητική, κοχλαστική,

ἀκόμη πιό καλά

νά ζεῖ κανεῖς.

Στριφογυρίζει

φίλι ὁ δρόμος.

Σπίτια στό μάκρος

τοῦ φιδιοῦ.

Κ' εἶναι δικός μου

αὐτός ὁ δρόμος

κ' εἶναι δικιά μου

ἢ ζεστασιά

κάθε σπιτιοῦ.

Μέ τις βιτρίνες τους πλατειές

σά στόματα ἀνοιχτά

στέκουν ἀραδαριά

τά μαγαζιά.

Προϊόντα στίς προθήκες

φρούτα καί κρασιά.

Κόντρα στίς μύγες

τό τουλπάνι.

Δέν εἶναι πιά μυγοφτυσμένα

τά τυριά.

Λαμπρό τό φῶς

τῆς λάμπας λάμνει.

«Πτώσεις

τιμῶν»,

καί νά λοιπόν

ἢ κοσπερατίδα μου

κάνει φτερά,
 κάθε πεντάρα
 κρατάει γερά.
 Πάμε καλά.
 Σκυμμένος πά-
 νω στη διτρίνα,
 στών βιβλίων τὸ σωρό,
 μὲς στὴ ρουμπρίκα τῶν ποιητῶν
 και τὸ δικό μου τ' ὄνομα
 θωρῶ.

Κ' ἔχω χαρὰ
 γιατί 'ναί ὁ μόχθος
 τῆς δημιουργίας μου
 ποὺ χύνεται
 μέσα στὸ μόχθο
 τῆς δημοκρατίας μου.

Σήκωσε σκόνη
 τὸ λάστιχο τὸ φουσκοχείλικο
 — δέξ,
 μὲς στὸ δικό μου
 τ' αὐτοκίνητο
 οἱ δικοί μου
 βουλευτές.

Στὸ κόκκινο τὸ χτίριο, νά,
 ἢ συνεδρίαση ἀρχινᾷ.
 Καθῆστε.
 Μὴ νυστάξετε — εἰ! —
 μὲς στὸ δικό μου
Μοσοβιέτ.

Ρόδινα πρόσωπα
 κρουστά
 και τὸ ρεβόλβερ κίτρινο
 φωτᾷ.

Δικὴ μου
 ἀστυνομία
 μὲ
 φυλᾷ.
 Μοῦ δείχνει νὰ θαδίζω
 δεξιά.

Θά πάω
 δεξιά.
 Πολύ καλά.
 Πάνω μου
 δ οὐρανός
 γλαυκὸ μετάξι.
 Ποτὲ τὰ πράγματα
 δὲν εἶταν
 τόσο
 ἐν τάξει.
 Πάνω ἀπ' τοὺς χωματόλοφους —
 νέφη πολλὰ
 πλέουν οἱ ἀεροπόροι.
 Εἶναι οἱ δικοὶ μου
 — τί καλά,
 ἀεροπόροι.
 Σὰ δέντρο πετρωμένο
 τοὺς κοιτῶ.
 Ὁ ἐχτρός ἂν κάνει
 νῆρθει κατὰ δῶ,
 θὰ τοῦ τὴ ρίξουν
 στὸ φαχνό.
 Προχωρεῖ
 ἢ πυρκαϊὰ
 τριζοβολώντας στὰ παλιὰ
 χαρτιά.
 Τὸ κύριο ἄρθρο
 κάτω ἀπ' τὴν ψώρα
 τῶσων ἀπειλῶν
 γυρεύει νὰ μᾶς σκίσει
 στὰ δυό.
 Δὲν πὰ νὰ κρεμαστοῦν!
 Μᾶς ἀπειλοῦν;
 Πολὺ καλά!
 Ἡ στρατιὰ μου
 παρελαύνει
 στὰ μάτια μου μπροστά.
 Ἐπάνω στῶν ταμπούρλων
 τὰ πλευρὰ

ὁ στρατὸς
 γρονθοκοπᾶ.
 Τὸ πόδι
 σταθερό.
 Τὸ κούτελο
 ἀψηλό.
 Ἐπάνω στοὺς τροχοὺς
 τὰ κανόνια περνᾶν.
 Οἱ κόκκινοι φαντάραι
 προχωρᾶν.
 Τὸ ἔθιμα μου ταιριάζω
 ἐγὼ
 στοῦ ἔμβατηρίου τὸ ρυθμό:
 οἱ δι-
 κοί σας
 ἔχ-
 τροί
 καὶ δι-
 κοί μου
 ἔχ-
 τροί.

Κάνουνε
 νὰ χυμῆξουνε;
 Σκονάκια
 θὰν τοὺς τρίψουμε.
 Ὁ καπνὸς
 δυσκολεύει
 τὴν ἀνάσα.

Νὰν τὴ φυλᾶς τοῦ ἀγέρα
 τὴ γουλιὰ τὴν πάσα.

Πιχ - ντιχ
 κοντανασαίνουν
 οἱ φάμπρικές μου.
 Πιὸ δυνατὰ
 ἀγκομάχα
 μηχανή
 καὶ μὴ σωπάσεις
 στοὺς αἰῶνες,
 ἀκόμα πιότερο

πανί
 για τις δικές μου κομσομόλες.
 Ἄγέρι φύ-
 σηξε ἀπ' τὸν κη-
 πο τὸ γειτονικό.
 Πέρασε μό-
 σκο-
 βο-
 λι-
 στό.
 Τί κα-
 λά,
 Ἔνα χωράφι
 λίγο ἀπ' τὴν πόλη
 πιδ μακριά.
 Μὲς στὰ χωράφια
 χωριουδάκια.
 Οἱ χωρικοὶ
 στὰ χωραφάκια.
 Σκουῖπες
 τὰ γένεια τους.
 Στέκουν κεῖ πέρα
 μὲ τὴν ἔγνοια τους
 οἱ πατερούληδες
 οἱ πονηρούληδες.
 Τὴ γῆς
 πρῶτα θὰ ὀργώσουν
 κ' ὕστερα στίχους
 θὰ σκαρώσουν.
 Ὅπου μετόχι ἀπ' τὰ
 χαράματα
 σπέρνουν καὶ ψήνουν
 τὰ δικὰ
 μου τὰ ψωμιά.
 Ἀρμέγουνε
 κι ὀργώνουνε
 μὲ χέρια δυνατὰ
 πιάνουνε ψά-
 ρια τροφαντά.

Μέσα τὲ τῶσα

ἐπεισόδια
 χιτίζεται ἡ δημοκρατία μας
 κι ἐρθώνεται
 στὰ πισινὰ τῆς πόδια.

Οἱ χώρες

οἱ ἄλλες:
 ἑκατὸ χρονῶ γριές.
 Ἡ ἱστορία, μ' ἀνοιχτὸ
 φερέτρου στό-
 μα μοιάζει.

Μὰ ἡ χώρα μου

ἡ δική μου
 ἔφηδη εἶναι — δές:
 δημιουργεῖ,
 ἐφευρίσκει,
 δοκιμάζει.

Μακριὰ ἡ χαρά

μας προχωρᾷ
 πέρα ἀπὸ μᾶς,
 ὄχι μονά-
 χαι μας γιὰ νὰ
 τῆ μοιραστοῦμε.

Ἐξάλισα εἶ-

ναι ἡ ζωὴ
 κ' ἐκπληκτικὴ!

Ὡς τὰ ἑκατὸ

μᾶς μέλλεται
 νὰ ζοῦμε

δίχως νὰ γεροῦμε.

Χρόνο τὸ χρόνο

πιδ τρανὴ
 ἡ ἀντρεία κ' ἡ ἐρμὴ μας.

Δοξάστε,

σίγχε καὶ σφυρί,
 τῆ νεύτητα τῆς γῆς μας!

Μ' ΟΛΗ ΜΟΥ ΤΗ ΦΩΝΗ

Ἄξιόσεβαστοι

ἀπόγονοι συντρόφοι!

Καθώς θὰ σκάθετε

τὴν ἀπολιθωμένη

σημερινή κοπριά,

τῶν ἡμερῶν μας μελετώντας τὰ σκότῃ,

μπορεῖ

καὶ νὰ ρωτήσετε

γιά μὲ καμιὰ φορά.

Καὶ τότες ὁ σοφός σας

ἴσως καὶ νὰ πεῖ,

καλύπτοντας μὲ τὴν πολυμάθειά του

πλήθος ἐρωτηματικὰ μεγάλα,

γιὰ κάποιον, λέει, ποὺ ζοῦσε κάποτε

τοῦ θραστοῦ νεροῦ τραγουδιστή,

ποὺ τ' ἄθραστο νερὸ ἐχτρευότανε τὰ μάλα.

Βγάλ' τὸ ποδήλατο - γυαλιά σου,

καθηγητά μου!

Μονάρχος μου θὰ πῶ

καὶ γιὰ τὴν ἐποχή μου

καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου — ἄστα σύ.

Ἕνας βοθροκαθαριστῆς

καὶ νερούλας μαζί 'ναι ἡ ἀφεντιά μου,

ποὺ ἐκλήθηκα

κ' ἐπιστρατεύτηκα ἀπ' τὴν ἐπανάσταση.

Ἀπὸ τῶν ἀφεντᾶδων τοὺς ἀνθῶνες ἔφυγα

καὶ στὸ μέτωπο τράβηξα.

Ἀπὸ τὴν ποίηση ἔφυγα,

— τούτῃ τὴν ἀκχιζόμενη κυρὰ —

ποὺ τὸν κηπάκο της φροντίζει μιὰ χαρά,

τὴν κορούλα,

τὸ σπιτάκι,

τὴ λιμούλα

και τὸ χωραράκι της, μαθές.

«ὦ, μόνη μου τὸν κήπο μου φυτεύω τρυφερά,

ὦ, μόνη μου ποτίζω τὶς πρασιές».

Ἄλλος ἀπ' τὸ ποιηστῆρι χύνει στίχους,

ἄλλος, χιλιοπιπιλώνοντας τοὺς στὸ στόμα,

τοὺς μπουχίζει, —

οἱ καταροτρίχηδες Δημητρακακέσι

κ' οἱ δημητρουλάκηδες Καταροτριχέσι, —

μήτε ὁ διάλογος δὲν τοὺς ξεχωρίζει!

Δὲν τοὺς θάζεις στὴ γλυστρίδα καραντίνα,

ἄλλοι τοὺς μαντολινάρουν κάτω ἀπὸ τοὺς τοίχους

«Ταρα - ντίνα, ταρα - ντίνα,

τρίν ...»

Ἄπὸ κάτι τέτοια ρόδα,

μὰ τὸ ναί, σπουδαία τιμὴ

νὰ ὑψωθεῖ γιὰ μένα προτομή,

μέσα στὶς πλατείες, ἐκεῖ

δπου τὸ χτικιὸ ροχάλες φτύνει,

δπου ὁ κλέφτης κι ὁ ἀλήτης

μιὰ παρέα μὲ τὴ σύφιλη ἔχουν γίνει.

Ἄμ' κ' ἐγὼ

ἀπ' τὴν ἀγκιτπρόπ

ἔχω στυφίσει,

ἄμ' κ' ἐγὼ νὰ γράφω

γιὰ τοῦ λόγου σας ρομάντσες

θὰ τὸ γούσταρα λοιπόν, —

ναί, πιδὲ χαριτόβρυτο

καὶ πιδὲ εὐπλασάριστο εἶναι αὐτό.

Ὅμως ἐγὼ δάμασα

τὸν ἴδιο μου ἑαυτὸ

καὶ πάνω στὸ λαιμὸ

ἔχω πατήσει

τῶν ἴδιων μου

τῶν τραγουδιῶν.

Σύντροφοι ἀπόγονοι,

ἀκοῦστε με καλὰ

ἐμὲ τὸν ἀγκιτάτορα

τὸν ἀρχιφωνακλά.

Ἐγὼ, βουβαίνοντας

τῆς ποίησης τοὺς κελαριστοὺς κρουνοὺς,
 τὰ λυρικά τομίδια
 θὰ δρασκελήσω
 κι ὡς ζωντανὸς πρὸς ζωντανοὺς
 θὰ σᾶς μιλήσω.

Θάρθῶ κοντὰ σας
 στὸ μακρινὸ σας μέλλον τὸ κομμουνιστικό,
 ὄχι σὰν ἕνας
 γεσινο - παρατροβαδοῦρος.

Τῶν αἰώνων τις ἔρσειρές
 καὶ τῶν ποιητῶν καὶ κυβερνήσεων
 τις κεφαλές,
 ὁ στίχος μου θὰ δρασκελήσει ντοῦρος.

Ὁ στίχος μου σ' ἔσᾶς θὰ φτάσει
 ὡς τὸ τέρμα
 ὄχι ὅμως σὰν τοῦ ἐρωτιδέα
 λυρική σαῖτιά,
 ὄχι καθὼς στὸ νομισματολόγο φτάνει
 ἕνα τριμμένο κέρμα,

ὄχι καθὼς τὸ φῶς μᾶς φτάνει ἀπὸ νεκρῶν ἀστρῶν ματιά.
 Ὁ στίχος μου
 τὸν ὄγκο τῶν ἐτῶν
 θὰ σκίσει

καὶ θὰ προβάλει
 βαρὺς,
 τραχύς,
 μὰ κι ὁρατὸς ἀκόμη,
 ὡς ἔφτασε μέχρι τις μέρες μας
 τὸ ὑδραγωγεῖο ποῦχαν χτίσει

οἱ δοῦλοι κάποτε
 στὴ Ρώμη.
 Στους τύμβους τῶν βιβλίων, ὅπου τὸ στίχο,
 ἐνταφίασαν,
 ὅταν τυχαῖα θὰ εἴσχετε γραμμῶν ἐλάσματα,
 νὰ
 τὰ ψαύετε μὲ σέβας, σὰν
 παλαιὰ μὰ τρομερὰ
 ἄρματα.

Συνήθεια ἐγὼ δὲν τῶχω

τ' αὐτὶ νὰ κανακεύω
 μὲ λόγια κ' ἤχους·
 μὲ σαχλογαργαλλίσματα
 δὲ θὰ τὸ κοκκινίσω
 τ' αὐτάκι τὸ παρθενικὸ
 κάτω ἀπὸ τοὺς βοστρύχους.
 Ἐγὼ, δλες τίς σελίδες μου γιὰ ἐπιθεώρηση
 θὰ παρατάξω
 καὶ μπρὸς στ' ἀλφαδιασμένο μέτωπό τους
 θὰ περάσω.
 Οἱ στίχοι μου στέκουν βαρεῖς
 σὰν μὲ μολύβι καμωμένοι,
 γιὰ θάνατο ἔτοιμοι καὶ γιὰ
 τὴν ἀθάνατη δόξα τῶν ἐτῶν.
 Τὰ ποιήματα στέκουν ἀσάλευτα,
 κ' οἱ τίτλοι τους παραταγμένοι
 κἀννη τὴν κἀννη
 ἐπὶ σκοπόν.
 Καὶ τὸ πιὸ ἀγαπημένο
 ἀπ' ὄλα τὰ ὄπλα μου
 τὰ προτιμημένα,
 τὸ πιὸ ἐτοιμόλογο
 καὶ πιὸ ἐπιθετικὸ,
 τῶν σαρκασμῶν
 τὸ εὐθύβολο ἱππικὸ,
 στέκει μὲ τῶν ἑμοιοκαταλήξεών του
 τ' ἀκόντια ζυγισμένα.
 Καὶ νά, ἔλ' αὐτὰ
 τὰ πάνοπλα στρατεύματα,
 ποὺ εἴκοσι χρόνια στὴ σειρά
 κερδίζανε τὴ νίκη,
 σὰς τὰ χαρίζω
 ὡς τὰ φυλλάδια τὰ στερνά,
 σὰς τὰ χαρίζω
 ὡς προλετάριοι τοῦ πλανήτη.
 Τῶν ἐργατῶν
 ὁ ταξικὸς ἐχθρὸς,
 εἶναι δικὸς μου ἐχθρὸς
 παλιὸς καὶ μισητός.

Μᾶς πρόσταξαν μιὰ μέρα
 νὰ καταταχθοῦμε
 κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν κόκκινη παντιέρα,
 χρόνια δουλειᾶς σκληρῆς
 καὶ μέρες πείνας τρομερῆς.

Τοῦ Μάρξ
 τὸν κάθε τόμο
 ἀνοίγαμε,
 ὅπως ἀνοίγουμε
 τὶς γρίλιες
 τοῦ σπιτιοῦ,
 μὰ καὶ χωρὶς διαβάσματα
 ἔμελλε τὸ ξεδιαλύνουμε
 σὲ ποιά παράταξη νὰ πᾶμε
 καὶ νὰ καταταχθοῦμε ποῦ.

Τὴ διαλεκτικὴ
 ἔμελλε δὲ διδαχτήκαμε ἀπ' τοῦ Ἐγγελοῦ τὰ λόγια.

Μέσα στῆς μάχης τὴν κλαγγὴ
 στοὺς στίχους εἰσορμοῦσε εὐθύς,

ὅταν
 κάτω ἀπ' τὶς σφαῖρες
 οἱ μπουρζουάδες τῶραζαν στὰ πόδια
 ὅπως τὸ βάζαμε στὰ πόδια
 κάποτε
 κ' ἔμελλε.

Πίσω ἀπ' τὶς μεγαλοφυτεῖς, χλωμὴ
 σὰ χήρα ἀπαρηγόρητη,
 ἢ δόξα ἄς σέρνεται,—

στίχε μου, ἐσύ,
 σὰ στρατιώτης πέθανε,
 σὰν τόσοι ἀγωνιστές μας
 ἀνώνυμοι, ποὺ πέσαν στὶς γραμμές μας.

Στὰ παλιά μου παπούτσια
 τ' ἀγάλματα ἀπὸ μπρούντζο, τὰ βαριά,
 στὰ παλιά μου παπούτσια
 καὶ τοῦ μαρμάρου ἢ γαλιφιά.

Μεῖς, μὲ τὴ δόξα, θὰ λογαριαστοῦμε ἀλλιῶς,—
 δικιά μας δὲ κι αὐτὴ ἔχει λάχει—
 ἄς γίνε γιὰ ὅλους μας ἓνα μνημεῖο κοινὸ

δ σοσιαλισμὸς

ποῦ ἐδραϊώσαμε στὴ μάχη.

Ἄπόγονοι,

ἐλέγξετε καλὰ τὰ λεξικά σας :

μὲς ἀπ' τὴ Λήθη

θ' ἀναδυθοῦν

φάσματα λέξεις σὰν αὐτές :

«πορνεία»,

«φυματίωση»,

«ἀποκλεισμός», ὄχι ἄλλες.

Γιὰ σὰς,

τοὺς σβέλτους

καὶ γερούς, γιὰ δές,

δ ποιητής.

ἔγλειψε μὲ τὴ γλῶσσα τῶν πλακᾶτ

τις φθισικὲς ροχάλες.

Ὅσο μακραίνει

τῶν χρόνων ἢ οὐρά,

τόσο θὰ μοιάζω

μὲ τ' ἀπολιθωμένα ἐκεῖνα τέρατα.

Ἄντε, λοιπόν, συντρίφι,

νὰ τὴ διαδοῦμε πιδ γοργά

δση ζωὴ μᾶς μένει

μὲ πεντάχρονα.

Τὰ γραφτά μου

κέρδος δὲ μοῦφεραν

οὔτε ἓνα οὐδλι γιὰ μισό,

οὔτε, θεθαίως, ἀπὸ μόνι

ἐπιπλα λεία.

Κ' ἐξὸν ἀπὸ φρεσκοπλυμένο

ἓνα πουκάμισο,

λόγω τιμῆς

δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο χρεῖα

Ὅταν θὰ παρουσιαστῶ

στοῦ φωτεινοῦ σας

μέλλοντος

τὴν Κ. Ε.,

ὀξρω, πάνω ἀπ' τὴ συμμορία τῆς ποίησης

τῶν πλεονεχτῶν καὶ σαλταδῶρων,

σειῶν

